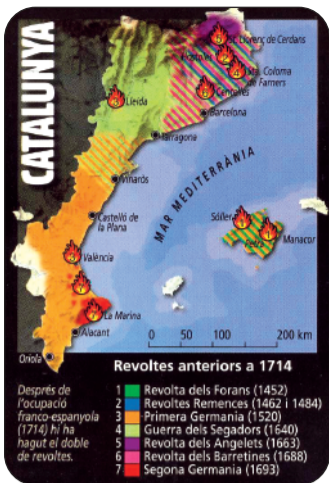

l'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatalla.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 633

15 D'AGOST DEL 2008

PREU: 2 €

Països Espoliats, capital Palma

Dimecres, 16 de juliol de 2008

Editorial

Ja tenim aquí les balances fiscals de l'Estat espanyol. Ha costat, i segurament les dades són encara més altes de les que han volgut mostrar, però el mapa de l'Estat espanyol que se'n resulta és molt indicatiu. Recorda força, amb l'excepció ficada en calçador de la Comunitat de Madrid, i amb el permís de l'Aragó, el mapa de 1854 fet per funcionaris espanyols que encara es guarda a la Biblioteca Nacional de Madrid.

Aquest mapa de 1854 divideix Espanya en tres zones, l'Espanya "uniforme o constitucional", la "foral" i l'"assimilada o incorporada".

Tres zones ben diferenciades, sobretot pel que fa al seu origen i les imposicions fiscals que suporten. I és un mapa molt, molt (però que molt) similar al mapa que es dibuixa arrel de les dades que el govern espanyol va publicar ahir sobre les balances fiscals. Illes Balears, Principat i País Valencià, per aquest ordre, són els tres territoris de l'Estat amb un dèficit fiscal alarmant. La intensitat de l'alarma va d'"extrema" (Illes, 14.2%) fins a "alta"

(PV, 6.3%) passant per "molt alta" (Principat, 8.7%). De Salses a Guardamar discutim sovint el nom de la cosa, la capital de la cosa, i molts altres matisos de la cosa. La meitat dels problemes ja ens els han "resolt" els espanyols, amb el certificat del seu govern: Països Espoliats, capital Palma.

Ironies a banda, potser molts dels conciutadans amb qui tenim -anava a dir el gust- la indiferència de compartir territori acabaran d'obrir uns ulls que molts ja hem obert fa temps, sobre la utilitat de pertànyer a Espanya. No cal ser catalanoparlant, ni catalanista, ni de cultura catalana, ni tenir res a veure amb el País Valencià, les Illes o el Principat, per adonar-se que pel sol fet de viure en un d'aquests territoris hom és discriminat econòmicament: pagarà més, rebrà menys, i tindrà menys serveis. Sense ser Espanya qualsevol d'aquests conciutadans, tots ells, tots nosaltres, pagarem menys, rebriem més, gaudiríem de més i millors serveis, millor qualitat de vida, més hospitals, escoles, ajuts, seguretat social, atenció mèdica, escoles bressol, educació, infraestructures, més diners per recerca i desenvolupament, investigació...

Cal remarcar l'esforç espanyol per encabir Madrid entre els territoris espoliats, com venint a dir que no, que ells no es queixen de ser més solidaris que la majoria de territoris de l'Estat. La broma del mètode càrrega-benefici, que carrega el 25% de la despesa del Museo del Prado a la resta d'autonomies de l'Estat, o que

reparteix la inversió de Barajas entre tots els territoris de l'Estat -per posar només dos exemples-, presenta la Comunidad de Madrid com el territori més solidari. Aplaudiments. Amb el mètode de flux monetari (compareu els dos mètodes ací, tot i els beneficis que obté Madrid de ser la capital estatal (i tenir tota l'administració estatal), només aconseguen colar-la a la quarta posició. Ni amb els seus propis càlculs poden fer aparèixer Madrid a dalt. Alguna cosa deu voler dir. I al top 3, medalles d'or, plata i bronze, els de sempre. Els PPEE (Països Espoliats). Treiem Madrid del mapa, i les comunitats on el dèficit/superàvit és irrellevant (2%) com el cas de Múrcia. Què queda? Un mapa que ens és familiar.

Les reaccions a la caverna "constitucional" a la publicació de les balances no s'han fet esperar. Parlàvem ahir dels Ciudadanos, que des del Principat defensen continuar essent robats per l'Estat, amb l'excusa de que "això voldrà dir que som rics i per tant l'economia va bé". Sublim. Esperem que ho posin al seu proper programa electoral, i els vaticinem ja des d'ara, uns grans resultats.

Qui també ha saltat ha estat, com no, el president de la Junta d'Extremadura, Guillermo Fernández Vara (PSOE), un dels territoris més beneficiats per la "solidaritat forçosa" de l'Estat espanyol (superàvit del 18%), que ha dit que la publicació de les balances fiscals "no té cabuda a la Constitució", i ha avisat que el seu govern regional combatrà qualsevol "actuació" que se'n derivi. En general la reacció a l'"Espanya uniforme" del mapa de 1854 és que les balances s'han publicat "per la pressió dels catalans" que volen condicionar el futur nou finançament autonòmic. Ho van insinuar a Castilla i Lleó, i també a Andalusia, on Javier Arenas (PP) deia que

espera que "ningú no faci demagògia ni victimisme" amb aquestes dades (!!). Coincidia amb ell el vicepresident de la Junta d'Andalusia José Antonio Griñán, que afirmava que les dades "demonstren" que Andalusia s'ha autofinançat (eh?).

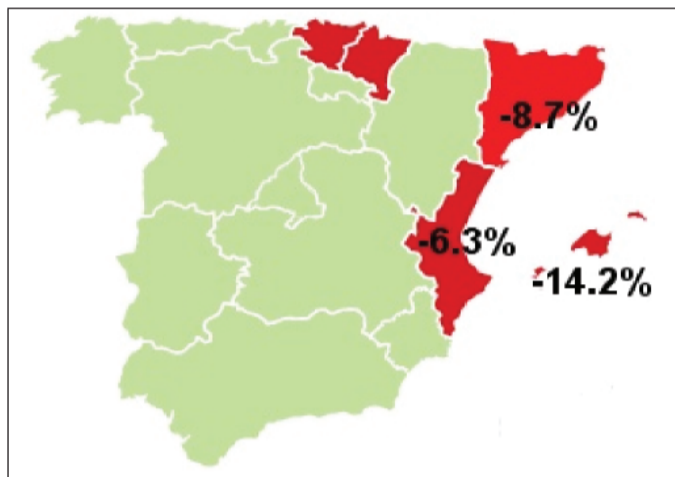
El govern de les Illes Canàries ha subratllat que aquest territori es troba entre les comunitats que més diners reben de les arques estatals "per la seva llunyania". Toca't el que no sona. Per la llunyania... i les altres Illes de l'Estat espanyol, capital Palma, no estan lluny? I és el territori que més paga, un brutal i sagnant 14.2%. Culpa dels illencs per no estar prou lluny de la Península.

El cas de l'extremeny Guillermo Fernández Vara és significatiu. Fa mesos advertia que publicar les balances fiscals era "immoral i injust" (injust amb qui?), i després amenaçava amb "veure's les cares" amb els catalans si algú gosava tocar una coma del finançament que permet que les Illes Balears aportin el 14.2% del seu PIB sense retorn a l'Estat i deixin els seus ciutadans sense molts serveis, mentre Extremadura rep un 18% de superàvit amb el que ofereix uns serveis notablement superiors, millors i de més qualitat que els que ofereix cap dels governs de les Illes, Principat o País Valencià (ordinadors per a tothom!).

I al final de tot les conclusions del govern espanyol, que ja diu al PDF de l'estudi i que va confirmar el secretari espanyol d'Hisenda, Carlos Ocaña, que confirmen que l'espoliament fiscal dels Països Catalans no és ni un error ni un descuit: és el resultat d'una acció perfectament calculada i programada durant molts anys (i segles):

"Les CCAA [territoris] amb major

(continua a la contraportada)

ALEXANDRE PINEDA
I FORTUNY

La cançó de les balances fiscals ens la sabíem, anys abans que el govern actual les publicqués amb la prudència per part d'ells de les rebaixes, hem fet servir aquesta realitat per diversos articles, assessorats per experts. Ara, a les envistes de les pressions d'anys i panys, les han publicades. Les Illes Balears i les Pitiüses en són les capdavanteres d'aquest enfarfegat honor que ningú voldria. Els economistes a nivell internacional ja apunten que contribuir amb més d'un 4% del PIB, en presupostos territorials, per afavorir els menys dinàmics, té efectes perniciosos. Pel dador és l'ofec, pel receptor ancorar-se en la inoperància i viure d'ella. Les dades rigoroses dels economistes ens diuen que els pobres -llegiu treballadors- de les regions riques espoliades, financen el rics -llegiu terratinents, etcètera-, de les zones pobres. L'estafa és evident.

No cal massa perspicàcia per comptar que l'acumulació de desenes d'anys amb la matei-

xa situació de tracte colonial, ha engruixat la metròpoli de manera desmesurada. Caramull, a balquena d'anys finançant-los les infraestructures, sinó més per força. Mantinent tot el gruix de massa funcional d'alts càrrecs que s'hereten sense responsabilitats civils, que apunten les maleses de l'estat, perquè el cap i a la fi en són part de tot aquest mal fer tant pernicios. No solament hi ha funcionaris, també monarquia, militars, clero, munió d'estaments que són els puntals de l'estat encara que aquests situats a les perifèries com els mallorquins..., són qui els sustenta econòmicament des de l'any de la picor. A les Illes es podria viure de meravella, i tenir uns serveis socials esplendorosos, -escoles, hospitals, serveis socials...-, sinó fos pels eterns succionadors, que tenen nom i llinatge.

Les xifres de les desequilibradores balances són escandaloses, demolidores, són de saqueig. Deixem-nos de falòrnies -idees errònies-, la situació és d'espoli, estan desposseint les Illes d'allò que els hi pertany, som un botí de guerra. A sobra el monarca del regne espanyol, ve a fer les vacances a Mallorca, en el Palau de Marivent que hauria de ser Ateneu

social, ve a lluir de les seves luxoses embarcacions. Els milions d'euros extrets, servirien a les Illes per mantenir un nivell d'educació i sanitat, que seria incommensurable, de tant bona, la qualitat adquirida, hem d'estar sumits i sotmesos a totes les situacions de terres colonitzades. És una situació que cal superar amb diligència, la primera és prendre consciència de la situació, i variar en positiu, la nostra autoestima, cap a tot allò autòcton, la illa, la terra, el paisatge, el producte del nostre treball, la llengua, que el regne fa servir la seva d'arma d'anihilació i nosaltres la catalana, com a eina per bastir un sistema polític, on predomini l'equitat, la justícia, la democràcia que ara només és una insinuació.

El regne espanyol fa només a principis del segle passat feia feredat. Patia una ressaca postimperial de dos segles, l'exèrcit usat per agressions interiors, malvivida consumida per una economia de subsistència. La seva alimentació, les pecúnies les extreien del treball de les indústries que s'anaven creant a Catalunya, així es mantenien, el seu dirigisme era total, els industrials havien de demanar permís a Madrid per importar

matèria per a l'energia de les fàbriques, la corrupció del poder central no és un invent actual, (cobrar comissions a canvi d'una signatura, una manera de viure en mol·lície: amb la blanor de la indigna comoditat). El País Valencià anava seguint la industrialització, i a les Illes el calçat començava a crear treball. Ningú més pencava. Ara no poden dir el mateix, la prosperitat europea i mundial, de retop els ha beneficiat, Espanya, tenint la clau de l'economia, de la política, s'ha industrialitzat, ha gaudit dels grans ajuts econòmics de la Unió europea.

La capital de la metròpoli és Madrid, ha aconseguit uns nivells de riquesa de primer ordre, el tenir la clau de la caixa gran els ha afavorit. Les infraestructures són formidables, l'aeroport dels millors del món, el metro de la ciutat excepcional, s'han domiciliat davant de tants avantatges econòmics i polítics, la gran majoria de grans empreses, banca, finances, això els fa gaudir de recaptar gairebé el 50% de tots els impostos de l'Estat, també ells poden estar en el rànquing de la *solidaritat* territorial, gràcies a aquest factor i tots els derivats del poder. Només el 2007, setanta-cinc grans empreses catalanes (dient-

los catalunyeses, seria prou), s'hi han ubicat per tenir a mà els valors afegits dels serveis centrals, i tots els guanys a l'abast que hi poden disposar.

Sempre ens ha semblat que les frases fetes, i hereditàries, poden contenir moltes veritats, però n'hi ha que són un engany, o a voltes segons la seva aplicació, pronuncieu en veu alta aquesta: *Qui paga mana*, clamorosa mentida, nosaltres paguem, la realitat és que qui cobra mana, comanda Madrid com a capital de l'estat. A més nosaltres som simples súbdits, sense poders. Mallorquins, valencians, catalans, ens quedem al marge de totes les preeminències, i açò no tindria cap interès de pueril gelosia, sinó fos perquè l'ofec de l'economia ens passa factura d'un sempre històric. Però en l'època de la tecnologia avançada, les diferències es disparen i haurem de posar-hi fre, si volem fruit de realitats socials posades al dia. Sinó recularem en el benestar social estrepitosament, i les nostres reclamacions d'igualtat prendran forma civilment però amb energia, i només volem la resolució del conflicte de manera justa, equilibrada.

La Junta d'Extremadura intenta intimidar Joan Puig amb querelles: quina por!

Les veritats fan mal i ofenen. La Junta d'Extremadura com ja fer Air Berlín amenaça amb querelles. Tranquils! No plourà d'aquest tro!

Els governants d'Extremadura descendents dels espoliadors, conquistadors i assassins que van portar la mort i la desgràcia a Sud-amèrica no estan acostumats a trobar polítics dels Països Catalans que els plantin cara. Acostumats a trobar sempre catalanets Oncle Tom que fan la farina blanca, **Joan Puig** s'està convertint en un referent dins una classe política catalana mediocre, servil, mesella i domesticada

que encara no ha après que amb les herbes molles s'hi torquen el cul.

Www.abc.es Este fue el cartel que inició la polémica en el blog de Suñé.

Amb els doblers robats de l'espoli fiscal, Extremadura i la Rioja gasten més en salut que els PPCC

Extremadura gasta més en salut que Catalunya

Montilla: "Són dades irrefutables, no una queixa"

El president de la Generalitat, José Montilla, ha presentat el pla de salut de Catalunya fins a 2010 i el mapa sanitari d'aquesta comunitat recordant que "la despesa per càpita està en 1.250 euros anuals, una quantitat inferior a la d'altres comunitats autònomes". Montilla ha assegurat que encara que el pressupost s'ha incrementat en cinc anys en un 60%, en passar de 857 euros a 1.250, "s'és lluny dels 1.600 dels quals disposa La Rioja o els 1.427 d'Extremadura", afegint que "aquestes dades són irrefutables i no han de veure's com una queixa". Montilla ha assenyalat que encara que també hi ha altres comunitats per sota, "aquestes són referència", i que l'objectiu és arribar als 1.600 anuals, com la mitja dels 15 països de la Unió Europea. Ha agregat que "l'esforç per aconseguir més recursos ha de fer-se sobre les bases de la necessitat", encara que hi ha un llarg camí per recórrer "que depèn d'un millor finançament".

Reproduït de www.e-noticies.cat

BERNAT JOAN I MARÍ
dirigent d'Esquerra

8 d'agost: El mapa de Jaume I

La subordinació nacional genera tota una sèrie de sociopaties molt interessants, entre les quals destaca el no reconeixement i l'amnèsia històrica. O la manca de referents fets de la pròpia perspectiva, que ve a ser la mateixa cosa. El no reconeixement és un fenomen interessantíssim. Imaginem per un instant que un individu es mira davant el mirall, com fa cada matí. S'observa, però no arriba a saber qui és. No coneix l'individu que veu al mirall, que és ell mateix. No es reconeix. Llavors arriba un altre individu i li diu: "tu ets Tal". I se'l creu. Cap problema. No sabia qui era. Això li produïa una certa perplexitat, i li ha arribat una ajuda externa que li ha obert les portes de la llum. Ara ja sap que és Tal. Es reconeix en el nom que li ha donat un altre. Es mira a si mateix davant el mirall i creu que ja es reconeix. La perplexitat disminueix i l'estat psicològic millora considerablement.

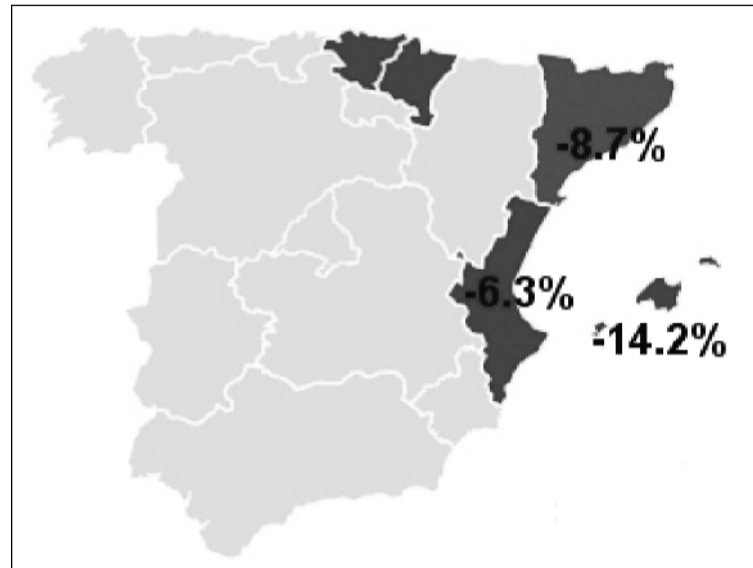
En certa manera, als Països Catalans ens ha estat passant això mateix des que vàrem perdre els últims vestigis de poder

propi, a l'any 1714. No dic el 1715, perquè la clau de tot plegat va ser la caiguda de Barcelona, on gent de les Balears i gent del Regne de València defensaven, juntament amb els barcelonins, la capital de la Nació. Des de llavors, el procés de desnacionalització (i de renacionalització en una altra nació) va ser, a nivell col·lectiu, del tipus que suposàvem a l'individu posant com a exemple al principi d'aquest paper. Al cap dels segles, malgrat que continuam mantenint els trets d'identitat del cos original (parlam el català com a llengua comuna, compartim trets culturals, etc), no ens hi veim, i hem substituït la identitat ja desconeguda per una de nova. Ara som, a l'espera de poder arribar a ser ciutadans d'Europa, ciutadans espanyols. Tenim amnèsia i hem oblidat, per començar, que abans ens varen amputar un petit tros de país, allà, al nord, a l'altre costat del Pirineu. I tenim també amnèsia sobre el que es va perdre el 1714 i, per tant, què caldria restituir, què hauria de ser —adaptada al segle XXI— una autèntica "devolució" per part de l'Estat espanyol.

El segon tret que hemes mentat és l'amnèsia. Ja ens hi hem referit. L'amnèsia consisteix a esborrar tot record. Ara fa vuit-

cents anys que el rei Jaume I (l'Alt Rei En Jaume, fins i tot per als republicans) va néixer. Ell va forjar els límits del que avui és la nostra nació. Aquella Marca Hispànica que ocupava només el nord del Principat es va expandir vers la Catalunya Nova, que primer fou Lleida i Tarragona, després Tortosa i Morella i, encara més endavant, el Regne de Mallorca i el Regne de València. Eivissa i Formentera en feren part l'any 1235, i com diu la cançó d'Aires Formenterencs, amb lletra de Santi Colomar: "que va ser un vuit d'agost / en què tot va començar". Durant el regnat del Conqueridor es va dibuixar el mapa. Catalunya tota sencera, i les Illes (Menorca no en feia part directa, però el xeic de l'illa ja s'havia posat sota aixopluc de les armes catalanoaragoneses), i el Regne de València eren, com deia el nostre Ramon Muntaner, com la mata de jonc, si es mantien unides. Però després de 1714 vengué l'amnèsia. Tota la política dels nostres a temporades adversaris, d'altres directament enemics, va consistir a fer-nos amnèsics, sense capacitat d'autoreconeixement i messells. Covards i rancuniosos també, per afegit al cúmul des desgràcies.

I vet-vos aquí que ara un compatriota nostre, un català que sospita que no s'hi acaba d'au-

toreconeixer, un al·lot de les comarques del sud, de la marca del Regne, de la Catalunya Tropical, del continent més vesí d'Eivissa i Formentera, en Pedro Solbes, lo Peret, va i ens torna a dibuixar el mapa... des de la trinxera contrària! No podent contenir més les demandes de publicació de les balances fiscals, finalment, el ministre d'Economia es veu impel·lit a publicar-les, i surt, diàfan, claríssim, llampant com ell tot sol, el mapa dels Països Catalans. És el mapa de tres anomenades "comunitats autònomes" (calla, un Tal, que ara ja no m'enganyes!) que paguen a l'Estat molt més del que l'Estat hi inverteix. És el mapa de la mal anomenada solidaritat (perquè no és voluntària, ni té límits, ni la controla

qui l'exerceix), de la fiscalitat irracional, del domini polític inacceptable. És, en definitiva, el mapa de l'abús.

Però també—gràcies, Peret!—és el mapa de la nostra pàtria. Certament, hi manca la Franja de Ponent, i la Catalunya del Nord, amputada amb el Tractat dels Pirineus. Però hi apareixen clarament les illes Balears (les úniques d'Europa que paguen més a l'Estat del que en reben en forma d'inversions), el País Valencià (o Regne de València, en terminologia historicista) i Catalunya. Qui ho havia de dir, que el 8 d'agost de 2008 estaria marcat per un homenatge de Pedro Solbes a Jaume I en el vuit-cents aniversari del seu naixement. Del de Jaume I, vull dir.

Els espoliadors extremenys bravegen de les escoles que tenen amb el que roben als Països Catalans

El batle de Mérida, Ángel Calle, ha respost a Lluís Suñé qualificant-lo de "hijo de puta" i bravejant de les grans escoles i instituts que tenen a Extremadura mentre ha ridiculitzat que molts nins de Tarragona hagin d'estudiar a barracons. Idò!

Mentre Balears, València i Catalunya patim una sanitat pública espoliada de recursos econòmics i un gran dèficit de places escolars en l'ensenyament públic, a Extremadura bravegen del que tenen amb el ens han estat robant durant els últims 30 anys: "en nue-

stros institutos de secundaria hay unos gabinetes de orientación psicopedagógica que ya los quisieran los insti-

tutos de Cataluña. Además, Calle ha añadido que en la región tampoco existen "institutos ni escuelas con barracones", algo que no sucede, según ha declarado el alcalde, en el caso de su ciudad, Tarragona".

Tots els ONCLE TOM, començant per Lluís Suñé, tot l'ajuntament de Torredembarra, ICV, etc. etc. que es disculpen una i altra vegada i l'únic que aconseguen és encendre encara més els escarafalls dels espoliadors extremenys, més valdria que es dedicassin a llegir per internet la premsa extremenya.

Totes les famílies de Balears, Catalunya i València que veuen com els seus fills i filles han d'estudiar dins barracons o a instituts decrepits, mancats de recursos, massificats, sense prou ordinadors, amb sistemes de calefacció rovellats i que no serveixen per res, passa d'hora que coneguin els articles que com el del batle de Mérida, Ángel Calle, omplen les planes de la premsa extremenya.

<http://www.extremaduraal-dia.com/merida/calle-ponen-su-sitio-a-sune/62294.html>

ASTRID BIERGE

Tot paladí del català que defensi el seu ús amb contundència i sense perdonar cap vida ha de suportar que li diguin que sent un odi visceral vers el castellà. El fet preocupant és que no només ho diuen votants del PP o de Ciutadans, sinó també gent que parla català a casa i que està a favor de la immersió lingüística a l'escola i que no voldria que el castellà s'acabés ficant els immigrants a la butxaca. Quan la crítica ve d'aquesta gent que s'estima la llengua i el país —amics, familiars, lectors— però que pensa realment que no hi ha res que s'hagi de salvar, llavors, sap molt de greu, un greu que no és un greu com el que sents quan et diuen que aquest article està mal escrit o quan et retreuen una cosa que has dit sobre Esquerra o sobre CiU o sobre qui sigui. És un greu que fa un mal que va més enllà de la pròpia vanitat, que et desinfla ben endins, un greu que té el gust agre del fracàs, que et fa pensar que potser no estem explicant les coses com caldria, que potser els crits indignats amaguen la justícia dels nostres arguments.

Lamentava l'altre dia que Artur Mas accedís amb tota naturalitat —a petició d'un periodista— a sintetitzar en castellà unes declaracions que acabava de fer en català al Palau de la Generalitat. Es veu que això ho fan sempre, i preguntant a diversos periodistes, tots ells han coincidit a dir-me que a Catalunya només han vist negar-se a parlar castellà a polítics d'Esquerra. Que tots els d'ERC s'hi neguin, això ja no ho sé. En fi, criticant això de l'Artur Mas que és el que jo vaig veure, algunes persones van dir-me que aquest era un gest de cortesia cap als periodistes espanyols que venien a cobrir els actes a Catalunya. Perdona, però un mitjà de Londres que vulgui enviar un periodista a Berlín en triarà un que entengui l'alemany, i dubto molt que aquest gosi demanar als polítics d'allà que es resumeixen a ells mateixos en anglès —per molt bé que el sàpiguen parlar— per estalviar-se la feina d'escriure els subtítols. El més probable és que ells se sentissin ofesos per la impertinència del periodista. Com sempre, allò que a la resta del món és normal, a Catalunya és una descortesia cap al castellà, un odi racista i obsessiu cap aquesta llengua. Ni tan sols els polítics del PSC haurien d'acceptar repetir el seu discurs per pal·liar la gandle-

ria dels mitjans espanyols. Primer perquè és una feina que no els hi pertoca, i segon i més important, perquè fent-ho, estan dient que el català no és una llengua necessària, que tant és una que l'altra, i així, estan fent el mateix discurs que Ciutadans i que el PP —deixant de banda que aquest es disfressa de bilingüe quan en realitat és castellanista—.

Com aquest, hi ha molts altres exemples que il·lustren aquesta “cortesia” que jo considero submissió. A TV3, cada cop que entrevisten els Estopa, que com sabeu són de Cornellà, el presentador de torn els parla en castellà. Això també és cortesia? També ho fan amb els convidats que han viscut molts anys a Catalunya, com ara amb el Boris Izaguirre, per posar un exemple que recordo. A les televisions locals el panorama encara és pitjor, i si hi ha un sol contertulià castellanoparlant, molt sovint, per inèrcia, tota la resta deixa de parlar en català. Al carrer la situació és igualment alarmant, i és realment molt poca la gent que parla català als immigrants o a algú que els respongui en castellà. Molt poca, molt poca, molt poca.

Pensar que és desconsiderat parlar en català a Catalunya respon a un complex d'inferioritat herència del franquisme.

A la gent li intimida, li fa com vergonya. Fins fa un any, a mi també me'n feia, i no és que ara m'estimi més la meua llengua que abans, només que ara sóc molt més conscient que la situació actual requereix aquest canvi d'actitud. No és tan difícil, de debò, un cop t'hi acostumes ja ni hi penses. I la majoria t'entenen! I sinó, has de ser conscient que l'esforç han de fer-lo ells, que la vergonya han de passar-la ells, igual que si tu anessis a viure fora et faria vergonya no entendre la llengua autòctona. Si ja d'entrada parles en castellà o canvis quan et responen en castellà, mai se sentiran amb l'obligació de comprendre'l. I menys encara de parlar-lo. És cert que amb l'escola catalana, tots els que ara són nens ens entendran —aquest acostuma a ser un argument bastant recurrent contra els “alarmistes” com jo— però d'adults també n'hi ha molts, moltíssims, i seguiran arribant-ne molts més fins que el món no s'arregli. En tot cas, el fet que els fills dels nouvinguts ens entendran no és sinònim que acabin estimant la cultura catalana i sentint-la com a pròpia. Les arrels es mantenen durant un parell de generacions, després tothom s'acaba sentint del lloc on viu, i a Catalunya, hi conviuen dues cultures. Si la part catalana no fa un esforç perquè

els immigrants acabin estimant més l'imaginari català que l'espanyol, si no fem que sigui la nostra cultura la que cohesioni la nostra societat, cada cop serem menys i llavors estarem en greu perill. Pensa que els espanyols també se'ls volen fer seus, i ells sí que no estan per romanços cortesos ni històries, ells no donen cap llicència. Amb la immigració se'ns presenta una cruïlla molt important com a comunitat lingüística i com a nació. Per seguretat, la gent sempre s'aferra a la base més forta i resistent, i més encara en situacions difícils com és la d'haver de començar de zero en un país nou. Si arriben a Catalunya i veuen que els seus líders polítics i els seus ciutadans afebleixen amb l'exemple la utilitat de la llengua catalana, sempre triaran l'opció més fàcil, la més versàtil, la que no cedeix, la que es mostra més ferma i contundent. Som el que ens deixem fer, i si seguim així, se'ns cruspiran. No és odi vers el castellà, és només amor pel català.

PD: Que encara sigui necessari escriure articles tan obvis com aquest i que a més s'hagin de fer com si li expliquessis un conte a un nen petit, m'entristeix i em molesta profundament.

El Singular Digital 2008

Mallorquins, alçau el cap

DIÀLEG 1

- No és tan bo de fer, hi ha joves mallorquins que n'estan empegueïts. SOLIDARITAT amb els pobles amagats.
- També n'hi ha que diuen: i si s'enfada perquè li convers en mallorquí. SOLIDARITAT amb els pobles perseguïts.
- Parla-hi tu a un nacional o quan t'aturi es cotxo sa guàrdia civil !!! SOLIDARITAT amb els pobles invadits.
- Més de dos en conec que han fet “cuartelillo” per xerrar en mallorquí. SOLIDARITAT amb els pobles oprimits
- Nouvinguts empenyats perquè un altre des seus xerrava en català. SOLIDARITAT amb els pobles trepitjats.
- Fins i tot hi ha cambres que em fan befa si els convers en mallorquí. SOLIDARITAT amb els pobles insultats.

DIÀLEG 2

- Hem d'anar amb peus de plom. De dreus en té tot el món. NOLTROS TAMBÉ.
- Vigila que n'hi ha molts que no ho són, mallorquins. PERÒ NOLTROS SÍ.
- Haurem d'allargar ses mans cap a la gent immigrant. EN SOM GERMANS.
- Hi ha forasters i alemanys. EN SOM GERMANS.
- Si han d'aprendre es català protesten molts més de dos. SÓN INVASORS.
- Es que no puc descobrir com els podrem integrar. AMB DIGNITAT.
- És indigne refusar l'immigrant.
- És indigne acollir l'invasor.
- Actuem amb dignitat.
- Benvingut el qui ens respecta, a Liorna el qui ens dejecta.
- Actuem amb dignitat.
- Un poble és més que un estat i un país més que un moment de la història.

jbm282@gmail.com

Botifarra Delgado for president

Comencen els abandonaments en massa del PP

DIVENDRES, 01/08/2008

El batlle de Ciutadella i vuit regidors abandonen el PP perquè se senten menystinguts

Tots continuaran al consistori com a independents

El batlle de Ciutadella, Llorenç Brondo, i vuit regidores més del Partit Popular han decidit de donar-se de baixa del partit perquè se senten menystinguts per l'equip de Rosa Estaràs i per la junta de Menorca, presidida per Juan Manuel Lafuente. Volen que s'obri un període de reflexió sobre la identificació del partit amb el seu ideari originari i les maneres de fer. Tots continuaran al consistori com a regidors independents.

Brondo, que fins ara també era membre del comitè executiu insular del PP, no ha tolerat que la junta local referendés la continuïtat del pacte de govern amb la Unió des Poble de Ciutadella de Menorca (UPCM) de Joan Triay, amb qui no hi manté bona sintonia. Ell i els seus regidors, excepte Antònia Gener, argumenten que l'acord amb UPCM genera crispació, tensió i incomprensió. A les eleccions de l'any passat, el PP va obtenir deu regidors; el PSIB, sis; el PSM, quatre, i UPCM, un. L'acord amb UPCM li va permetre de formar una majoria de govern.

Reproduït de
www.vilaweb.cat

ANDREU SALOM I MIR

L'Associació per a la recuperació de la memòria històrica és una entitat admirable que lluita per reconèixer els drets de les víctimes del franquisme, dels assassinats per la repressió dels militars i revoltats feixistes durant la guerra del 36, i que encara avui, vergonyosament, no són encara reconeguts. El pas-

sat 18 de juliol, Dia europeu de condemna del règim franquista, a banda d'homenatjar els represaliats, l'esforçada associació informà de la creació, l'abril del 2009, d'un Memorial al cementiri de Palma, que honorarà els milers de víctimes mallorquines d'aquells fets inhumans i execrables. Serà reintegrar una mica de justícia tant als desapareguts com als familiars, als quals tocà viure les terribles injustícies d'un estat de guerra i de la brutal repressió d'un règim totalitari (concretament, sembla

que a la fossa comuna hi ha més de 300 cossos sense identificar).

Arran d'un conveni de col·laboració amb el Consell i l'Ajuntament, l'esmentat Memorial podrà ésser una realitat, encara que l'exhumació dels cadàvers és, malauradament, inviable. És per això que posar els noms dels morts, gravats damunt un mur del cementiri, a més d'incloure-hi un recorregut didàctic que simularà el camí que feien les víctimes des que eren assassinades pels militars (o falangistes) fins

que els seus cossos eren dipositats als forats, suposarà recuperar-los de l'anonimat a què els condemnà la barbàrie feixista i restituir el seu bon nom, com a persones honorades i íntegres que foren.

A tomb de reflexió d'aquests mots, aquests dies he tornat a veure un film excepcional que m'ha fet pensar en la relació íntima que sempre hi ha entre la cultura, la humanitat i el respecte envers els altres. Es tracta de **L'intendent Sansho**, de Kenji Mizoguchi. Les reflex-

ions que hi vessa el gran realitzador japonès són tan universals que les podem extrapolat als dramàtics i terribles esdeveniments del nostre 1936: "Si una persona no sent la caritat no és una persona. Fins i tot davant l'enemic hem de sentir caritat. (...) Tots els éssers humans són persones, i no se'ls pot privar de la llibertat - i de la vida" (l'afegit és meu). I és que cal denunciar sempre la repressió, la subjugació, la infàmia, ... la inhumanitat.

JOAN VICENÇ LILLO I COLOMAR

Ras i curt, els pins no se mengen les alzines. Això és una senzilla i observable constatació científica. Una idea equivocada al respecte pot portar a una persona a matar centenars de pins de dins un alzinar i a una altra, en un article periodístic, a qua-

lificar els pins com el cinquè genet de l'apocalipsi del nostre paisatge, sí, amb aquestes paraules. És possible que en ambdós casos el convenciment de que el pi és una espècie invasora i nociva, sigui una opinió compartida per molta gent i admesa, erròniament, amb tota bona fe. En canvi els olivars de Mallorca sí que desapareixen per la colonització dels pins. En patir l'abandonament dels pagesos que se'n cuidaven, retornen a poc a poc al seu estat

primitiu de bosc, de pins de pas primer, i d'ullastres o alzines finalment. També és vera que els pins no creixen en un dia i que un manteniment acurat d'eixermar, podar i tenir cura de parets i marjades n'evitaria l'ocupació per part de garriga i pins. El problema ha arribat quan per a realitzar aquestes feines essencials de manteniment dels olivars, els seus propietaris, en molts casos ben rics, no han volgut pagar el preu just que val la seva feina. Si bé darre-

rament han descobert que és possible contractar un cert règim de semi esclavatge amb immigrants necessitats i acostumats a la vida dura del camp. És d'esperar una vigilància perquè aquest recurs humà es dignifiqui en els drets que corresponen als treballadors i que tant han costat de lluitar i assolir. Quan a la presència dels pins a llocs silvestres, aquests desenvolupen una funció ecològica decisiva, primera d'avançada contra l'erosió i desertificació.

Més tard tutelant i congriant el futur bosc d'alzines que s'hi instal·la a davall i que al cap i a la fi fa estèrils, amb la seva ombra limitadora, als pins que els han precedit. Els pins de grans capçades sobre les alzines, moriran un a un i seran engolits per l'alzinar climàtic. Els pins en definitiva també dibuixen el nostre paisatge valorat per el turisme, la nostra principal i essencial indústria. Qualsevol acció o opinió equivocada li pot fer mal.

Només a Manacor, 40 famílies sud-americanes demanen ajuda per tornar-se'n a ca seva

Segur que dins aquestes famílies hi ha molt bona gent que no tenen culpa de res però els primers que se n'haurien de tornar de Mallorca són els colombians d'Asocolombia, amb el feixista William Vega al capdavant, i després totes les bandes llatines que a més d'atacar la llengua pròpia de Mallorca han portat la inseguretat i la violència als nostres carrers i places.

Reproduït de www.elmundo.es

No pueden afrontar la crisis.

40 familias latinoamericanas de Manacor piden ayuda para regresar a sus países

Actualizado lunes 28/07/2008

Rafel Gabaldón

MANACOR.- La crisis económica empieza a cebarse con los inmigrantes. Alrededor de 40 familias latinoamericanas que residen actualmente en el municipio de Manacor están

solicitando ayuda económica para poder regresar a su país de origen. Los afectados han procedido a demandar subvenciones para los billetes a las instituciones competentes una vez la situación se ha tornado insostenible.

El cònsul Rigoberto León, junto al presidente de Asocolombia.

¿Vols deixar de beure?

PODEM AJUDAR-TE

Tel: 616 08 88 83

Alcohòlics Anònims

KARIM ELBAKAL

CONSTRUCCIÓN Y REFORMAS EN GENERAL TRABAJOS EN PIEDRA

Tel. 667 029 648
638 429 818

C/. Estanys, 54
07638 Colònia de Sant Jordi

Es menja a la carta per 15 euros de mitjana

Can Barraixet

Plaça Constitució, nº2
Alcudia 07400 · Tel. 971 54 87 40

RIURE I RIALLES

3ª part: RIURE O NO RIURE

Recull a càrrec

d'en
Ricard Colom.

(Pot ser lliurement reproduït, si és en llengua catalana i sens afany de lucre)

RIURE I

PLORAR

“¿Quins tan segurs consells vas encercant, cor malastruc, enfestijat de viure?

Amic de plor e desamic de riure,
¿com sofriràs los mals qui et són davant?

...

Braços uberts és eixida a carrera,
plorant sos ulls per sobres de gran goig.
Melodiós cantar de sa veu oig
dient: “Amic, ix de casa estrangera!
En delit prenc donar-te ma favor,
que per null temps home nat l'ha sentida,
car jo defuig a tot home que em crida,
prenent aquell qui fuig de ma rigor”

Ab ulls plorant e cara de terror,
cabells rompent ab grans udulaments,
la vida em vol donar heretaments
e d'aquests dons vol que sia senyor,
cridant ab veu horrible i dolorosa

tal com la mort crida al benaurat,
car, si l'hom és a mals aparellat,
la veu de mort li és melodiós” (Poema 11, d'Ausiàs Marc, el millor poeta català, *1397 ó 1400- +1459, València).

“Feliços els qui ploren: Déu els consolarà!” (Mateu 5:4)

“Per a tot hi ha el moment oportú,
i un temps per a cada cosa en aquest món.
(...) Temps de plorar i temps de riure.

Temps de lamentar-se i temps de ballar” (*Qohèlet -o Eclesiastès-*, 3: 1 i 4, llibre de la Bíblia que significa *Home d'Assemblea*, ca. s. V-IV a. C., però atribuït al rei Salomó, 1020-929 a. de C., rei d'Israel).

“A cal fuster hi ha novetat.

El plor dels rics salpa pels aires,
I les rialles dels captaires

Solquen els glaços del teulat” (“*Ho sap tothom i és profecia*”, de Josep-Vicenç Foix, 1893-1987, poeta català).

“Vull dir-vos una cosa...esperonat pel vi, aqueix foll que fa cantar, ballar i riure fins a la plorera àdhuc l'home més assenyat, i ens mou a dir les coses que més ens convenien callar. Però ja m'hi he ficat i ara ja no és cosa de callar...” (“*L'Odissea*”, Homer, ca. s.X-VIII a. C., poeta grec).

“És millor acceptar amb tranquil·litat els costums públics i els defectes humans, i que no s'escapin involuntàriament ni el riure ni les llàgrimes” “No és grata i segura la vida de qui viu sempre sota una màscara” (“*L'art de la Serenitat*”, Luci Anneu Sèneca, 4 a.C.-65, escriptor i filòsof estoic hispanoromà).

“Però aqueixa nit la guerra encenia com a espelmes els vells rostres, hi manllevava una ardent grandesa. I els joves no hi eren presents per imposar-hi silenci i avergonyir-los amb llurs esguards mesquins, car se n'havien anat a Albània a morir entre les neus. Les dones xisclaven amb veus emocionades amb torpor a causa del plany contingut i entre riallades i càntics caien com a tombes obertes llurs silencis sobtats” (“*Clea*”, 4t llibre del “*Quartet d'Alexandria*”, 1957-60, de Lawrence George Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

“Potser els meus lents ulls no veuran més el sud

de lleugers paisatges adormits en l'aire,
amb cossos a l'ombra de branques com flors
o fugint en un galop de cavalls furiosos.

El sud és un desert que plora mentre canta,
i aquesta veu no s'extingeix com ocell mort;
cap al mar encamina els seus desitjos amargs
i obre un eco feble que viu lentament.

En el sud tan distant vull restar confós.

La pluja no hi és més que una rosa entreoberta;
la mateixa boira hi riu, rialla blanca en el vent.
La seva foscor, la seva llum són belleses iguals.
 (“*Quisiera estar solo en el sur*” a “*Un río, un amor*”, 1929, de Luís Cernuda, 1902-1963, poeta andalús republicà exiliat, de la generació del 27).

“No canviava el riure del meu cor per la fortuna de les multituds, tampoc no em conformaria de canviar les meves llàgrimes per quietud. Tinc la fervent esperança que tota ma vida en aquesta terra sia sempre llàgrimes i riures” “L'alegria és la

tristesia desemascarada i el pou del qual brolla el nostre riure, és el mateix que curulla les nostres llàgrimes. Mentre el dolor cava més profund a dins de nosaltres i més profunda es fa la nostra ferida, més cabuda hi haurà per al nostre goig, més espai hi haurà per a l'alegria” (Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units)

“Allò que la major part dels homes necessitem és una dona humil, agradívola, riallera i afectuosa, que se'n rigui de les nostres bromes encara que sien molt de l'antigor, que ens afalagui en les nostres hores d'hipocondria i que es recolzi efusivament damunt el nostre braç a través de la vida” (William Makepeace Thackeray, 1811-1863, novel·lista angloindi).

“La gent ensenya per a dissimular la seva ignorància, de la mateixa manera riu per a ocultar les seves llàgrimes” (*Oscar Wilde*, 1854-1900, escriptor irlandès).

“Oh, calor d'estiu que es posa damunt la terra!

Ni un hàlit de vent,

Ni un núvol,

I a les muntanyes

Els rens peixen.

Oh rens estimats,

En la blava llunyania!

Ah quin embadaliment!

Ah, quina joia!

Entre sanglots, m'ajac en terra...” (*Cançó pròpia d'un inuit/esquimal groenlandès-occidental*, traduïda del groenlandès per Knud Rasmussen).

“Tothom s'alegra dues vegades quan té un company en la seva alegria. El qui comparteix llàgrimes amb nosaltres ens les eixuga. Les divideix entre dos, i qui riu amb nosaltres fa doble l'alegria” (Fulton John Sheen, 1895-1979, arquebisbe catòlic nord-americà).

“I jo, que anava a riure, al veure que ella feia com si plorés, també ho vaig voler provar, d'enternir-me; i no vaig poder, i vaja. que no vaig poder; i...arrenco a riure tan fort, que fins les muntanyes contestaven! I varem quedar promesos” (En Manelic, a “*Terra Baixa*”, 1897, obra teatral cimera d'Àngel Guimerà, 1845-1924, autor canario-català).

“...qui, en rotllo, aspecten àvides la meva nuditat

i tracten de posar-me als llavis citronat

i amb una rialleta, fent trufa del martiri,

per unanimitat recepten un clistiri.

Si, d'esguardar-les, ploro, veig que la gent somriu.

Si m'esvaloto, diuen que sóc un argent viu.

Quan ma petita testa en el coixí descansa,

encara experimento una altra esgarripança:
la freda coïssor del no tenir cabells.

A voltes m'acaronen, donant-me bons consells...” (*Somni I- “De com Guerau de Liost torna hipotèticament a les angoixes del parteratge i successives seqüeles*”, de Guerau de Liost [Jaume Bofill i Mates], Olot, 1978 – Barcelona, 1933, poeta i polític del catalanisme conservador).

“Plora tant com voldràs, quan seràs nuvi riuràs” (Refrany català).

“És millor plorar amb homes savis que no riure amb pocasoltes” (Proverbi hispànic).

😊 “Les meves companyes continuen igual. Ningú no s’ha abocat en llurs ànimes, i fins i tot elles desconeixen llurs secrets. Se’n riuen, ploren, parlen i s’afanyen, despreocupades i superficials; van directament al temple, amaneixen llurs llànties i carregen aigua del rierol”

“Has de treure l’amor de l’enjugassament perquè tasti l’agre vi de la pena, perquè se’n pugi al món de les llàgrimes. Germà meu, recorda-ho i alegra-te’n”

“Enmig la joia de la gernació, res no hi havia de més radiant que el goig d’una noieta que s’havia comprat per uns cèntims un xiulet de canya. La penetrant alegria d’aquell xiulet destacava per damunt de tots els riures i de tot el rebombori (...) Entre la gentada avorrida no hi havia una pena major que la d’un nin que no tenia diners per a comprar-se una humil joguina. I quan vaig veure els seus trists ulls afixats sobre la paradeta, tot aquell eixam de gent em paregué miserable” (Rabindranath Tàgur, 1861-1941, filòsof i escriptor bengalí).

😊 “Riu i el món riu amb tu. Plora i plores amb les teves amigues” (Laurie Kuslansky).

😊 “El patiment de debò no té llàgrimes, tant com l’alegria veritable no té rialla” (René Descartes, 1596-1650, filòsof i científic francès).

😊 “No te asustes compañera, que los hombres como yo, si lloran, es de alegría, si ríen, es de dolor” (Augusto Ferràn y Forniés, 1835-1880, poeta post romàntic madrileny d’origen catalano-aragonès).

😊 “La dona se’n riu i entre riures i besades dissipa ombres receloses, Les llàgrimes poden enganyar; e riure sempre és claror i a la seva llum les ànimes queden transparents. Quan la dona és poesia, l’home, per molt vulgar que sia, és també poeta” (Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg foraster).

😊 “La vida no deixa de ser divertida quan la gent es mor; també això deixa de ser seriós quan la gent se’n riu” (George Bernard Shaw, 1856-1950, escriptor irlandès).

😊 “Quan vaig néixer, tots van riure i jo vaig plorar. Quan mori, que tots plorin i jo rigui!” (Diana Johnson).

😊 “Feliços els qui ara ploren: vindrà el dia que riureu...”

Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà el dia que us doldreu i plorareu” (Jesucrist a les Benaurances, Lluç 6).

QUAN CONVÉ RIURE, I QUAN NO

😊 “No hi ha res de més difícil que saber quan has de riure i del que t’has de riure” (Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg foraster).

😊 “Convé riure encara sens haver trobat la felicitat, no sia que la mort no ens sorprengui sens haver rigut” (Jean de la Bruyère, 1645-1696, escriptor moralista francès).

😊 “El riure no és de cap manera un mal començament per a una amistat, però dista de ser-hi un final ideal” (*Oscar Wilde* [Fingal O’Flahertie Wills], 1854-1900, escriptor dublinès).

😊 “Però el fet que se’n riguessin d’alguns genis no implica que sien genis tots aquells de qui la gent se’n riu. Se’n reien de Cristòfol Colom, se’n reien de Fulton, se’n reien dels germans Wright. Però també se’n reien de Bozo el Pallasso” (Carl Edward Sagan, 1934-1996, astrònom i científic nord-americà).

😊 “El riure no sembla ser un pecat, però condueix al pecat” (“*Homilies*”, de St. Joan Crisòstom, *ca.345-350- +407, Pare de l’Església grega).

😊 “Les millors coses de la vida no poden ser assolides per la força: dormir, escoltar, emocionar-nos, entusiasmar-nos, desitjar, riure, sentir admiració, sentir confiança, estimar... són accions que no admeten la força, l’obligació. Són accions meravellosament inconscients” (“*La Brúixola interior*”, Àlex Rovira Celma).

😊 “Són molts milers els castellanoparlants que no parlen i no parlaran mai el català, perquè no han trobat cap facilitat. I que fins i tot de vegades en els seus esforços han estat ofesos. I generalment no és per culpa del catalanoparlant petulant i ofensiu, que també es dona però que no és l’obstacle més freqüent. Sovinteja més el catalanoparlant pocasolta que se’n riu del català deficient d’un castellanoparlant que no domina encara el català i que davant de la mofa es diu: *I per què m’he d’esforçar si se me’n riuen?*. I té raó... O bé, i aquest és el cas més freqüent, el que mai parla català a un castellanoparlant encara que quest entengui bé o parli bé el català” (“*Què representa la llengua a Catalunya?*”, Montjuïc, 22-3-1995, Jordi Pujol, president de la Generalitat de Catalunya).

😊 “Qui es confessa ab rialles sens confessio mor” “Qui recompta son pecat ab rialles, no ha contricció” “Una passió per contricció val més que totes benances per rialles” (“*Llibre dels Mil Consells*”, de Ramon Llull, 1235-1316, català de Mallorca).

NO RIURE:

-Els perillousos, la repressió:

😊 “Mantén-te allunyat de la saviesa que no

plora, de la filosofia que no riu, i de la grandesa que no es vincla davant els infants” (Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units)

😊 “Perillosos són els grans homes dels quals la gent no se’n pot riure” (Giovanni Guareschi, 1908-1968, escriptor italià).

😊 “Amb qui no sap riure fa de mal viure” (Refrany català).

😊 “El diable -oh paradoxa!- és un purità que s’ha apartat de Déu (com tant integrista musulmà, jueu, catòlic o protestant, com tant mestre de lleis que posa a l’home al servei de les lleis i no les lleis al servei de l’home, com tant “integrista” del diners, del poder o del plaer). El diable és algú per a qui Déu no és prou seriós, algú que estén la serietat fins i tot més enllà d’on deu, és un arc contínuament tensionat que mai es dispara, és algú que -i com humans ens costa treball entendre’l però podem imaginar-lo - mai no riu” (*The Screwtape Letters / Cartes del diable al seu nebot*, de Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista ex-ateu anglicà nordirlandès).

😊 “Com a mínim una manera de mesurar la llibertat de qualsevol societat és la quantitat de comèdia que es permet, i clarament una societat sana permet més comentari satíric que una de repressiva, de manera que si la comèdia ha de funcionar d’alguna manera com a un alliberament de seguretat llavors hagi de tractar òbviament d’aquestes àrees tabú. Això és part de la responsabilitat que concedim als nostres bufons, una llicència, que no hi hagi excusa per a no obrir la llum esbrinadora de la comèdia. Si tot pot sobreviure a la investigació de l’humor és clarament de valor, i al contrari tots els grups que reclamen immunitat de riure-se’n estan reclamant privilegis especials que no s’haurien de concedir” (Eric Idle, *1943, autor i comediant anglès).

-Els filosòfics:

😊 “El sexe és la cosa més divertida que podem fer sense riure’ns” (Woody Allen, *1935, cineasta i escriptor humorístic jueu estatunidenc).

😊 “Si les gents fessin ús del pensament per a allò per al que van ser creades, cap vivent no riuria” (“*Tawq al-hamâna / El collar de la coloma*”, obra cimera de la literatura andalusí, Xàtiva, 1022, escrita a l’exili per Ibn Hazm “de Còrdova”, *994 - +1063, poeta, polígraf).

😊 “Déu és un còmic qui actua davant una audiència massa atemorida com per a riure” (François Marie Arouet Voltaire, 1694-1778, filòsof racionalista i escriptor il·lustrat francès).

😊 “Em deia encara a mi mateix: «*Vine i tasta l’alegria, assaboreix el benestar*». Però vaig veure que també tot això és en va: les rialles em semblaven una estupidesa, i l’alegria, una cosa sense sentit” (*Qohèlet -o Eclesiàstès- 2:1-2*, llibre de la Bíblia que significa *Home d’Assemblea*, ca. s. V-IV a. C., però atribuït al rei Salomó, 1020-929 a. de C., rei d’Israel).

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XV LLIBRE

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

(Les lluites del segle XXI)

La generació literària dels 70: Jaume Pomar, Guillem Frontera, Antoni Vidal Ferrando, Miquel López Crespí, Gabriel Janer Manila, Llorenç Capellà, Jaume Santandreu, Maria Antònia Oliver.. (i II)

La plaça de Santa Eulàlia, a finals dels anys seixanta i començaments del setanta, esdevenia centre neuràlgic de moltes de les nostres reunions culturals i antifranquistes. Proper a l'indret hi havia el pis on tenia la seu l'OCB, que era un altre punt essencial per a la resistència cultural i antifeixista d'aquells anys. La seu era a un pis del carrer de Vicent Mut, una travessia de Jaume II; i en aquell indret, en aparença "inofensiu", s'anaren congruïant moltes de les accions que serviren per a reforçar la cultura catalana i el teixit associatiu de la societat civil de les Illes d'aquella època. En un altre article ja hem parlat de l'existència, propera a la plaça de Santa Eulàlia, d'altres dos caus de la resistència: les llibreries Llibres Mallorca i L'Ull de Vidre, indrets de trobades i conferències que no eren ben vistos per part de la Brigada Social ni per la "cultura" oficial de l'època. AL'Ull de Vidre hi vaig començar a treballar en acabar el servei militar. Va ser una aventura compartida amb els amics Frederic Suau i Adela Casellas. Una aventura de joventut que mai no serví per a guanyar una pessesta! Sembla que ja aleshores la cultura estava barallada amb l'economia. Vist amb perspectiva, ara es pot comprovar que era quasi impossible, talment com s'esdevingué, que uns joves sense diners provassin de portar endavant una experiència que requeria un mínim de capital per a fer front a les primeres despeses, fins que, si hi havia sort, hom pogués anar recuperant la inversió. Mai no assolírem aquest estadi. Treballant de franc tampoc poguérem fer front a les despeses. Finalment l'experiment rupturista, després d'haver fet moltes exposicions, presentacions de llibres i conferències de caire catalanista i d'esquerres, hagué de finir. Bona part del que s'inicià amb la llibreria L'Ull de Vidre ho va continuar més endavant la Llibreria Tous sota la direcció de l'escriptor Antoni Serra. Però aleshores ja no es tractava de l'experiment voluntarista d'uns joves sense diners; darrere l'obertura de la Llibreria Tous hi havia tot el poder econòmic d'una gran empre-

sa i dels principals medis periodístics de començaments dels setanta: el diari Última Hora.

Per l'any 1966-67 havia conegut en Frederic Suau i la seva muller, n'Adela Caselles, una dona intel·ligent, decidida i valenta com n'he conegut molt poques. No feia gaire que eren casats, i un dia en Pere Noguera, l'actual director teatral, em duqué al pis que la parella tenia al carrer de Joan Crespí. Ben a prop iniciava la carrera de pintor el germà d'en Pere, Biel Noguera, que tenia un petit estudi presidit per una gran foto del president Ho Chí Mihn (era l'època gloriosa de l'equip Crònica, a València, dels primers recitals de la Nova Cançó, de la Revolució Cultural xinesa). Per cert, a l'estudi d'en Biel Noguera tinguérem les primeres trobades subversives parlant de la Revolució d'Octubre, els crims de la dictadura, Raimon, els murals de Renau, Siqueiros i Diego Rivera. Els grans muralistes mexicans eren els "amors" d'en Biel en aquella conjuntura, quan tots vivíem dia a dia l'heroica resistència del poble del Vietnam contra els nord-americans i l'inici de la gran revolució cultural xinesa. Ara veig com, ja des dels anys seixanta, art i política eren, per a molts de nosaltres, una mateixa cosa.

No faltava gaire per al maig francès del seixanta-vuit.

En aquells temps, la lluita política —embrionària encara— anava completament lligada als esforços per un redreçament cultural. Política i cultura, com deia, eren la mateixa cosa. Per casa de Frederic Suau hi compareixien sovint en Guillem Frontera (que enllestia la novel·la amb què guanyà el premi Ciutat de Palma, Els Carnissers) i el malaguanyat poeta i cantautor d'Inca, l'entranyable amic Toni Alomar. Toni Alomar era un proletari de la música. Contemporani de Los Penkeniques, Los Brincos, Lone Star, Los Cheyenes, Los Mustangs, abans de dedicar-se uns anys a la Nova Cançó conegué, per hotels i sales de festa, l'exploració de propietaris de discoteques i mànagers sense

escrúpols. Anà a viure uns anys a Barcelona, on hi va fer amistat amb Anton Carrera, Pi de la Serra i Raimon, entre d'altres cantautors. Tornà a Mallorca i musicà poemes de Gabriel Ferrater i altres poetes catalans, i realitzant nombrosos recitals, sempre marginat per la premsa. Servàvem la memòria de Pere Capellà i ens seduïen les provatures d'Alexandre Ballester, que treballava en solitari a sa Pobla. A tot aquest embalum, i per si encara ens faltava alguna cosa, el desaparegut director del diari Última Hora, Pepín Tous, d'entranyable memòria, ens oferí unes pàgines setmanals al famós periòdic de la seva propietat. Mai no havíem tengut tanta llibertat per a escriure el que volíem! En Frederic s'encarregà de coordinar les pàgines, i el suplement de cultura esdevingué una flama encesa enmig de la tenebror dictatorial. Els primers comentaris sobre l'obra de Gramsci, Marx, Lenin, Mao Zedong, de després de la guerra sortiren a les pàgines de "Última Hora". "El compromís polític de l'escriptor" fou el primer article que vaig signar. Ens semblava tornar al temps de l'Agrupació d'Intel·lectuals Antifeixistes! Recuperar la memòria de l'esquerra, lluitar per la llibertat i el socialisme, era el que impulsava les nostres accions juvenils. Deu anys abans de les conclusions "Per una Cultura Nacional-Popular", defensades pel Congrés de Cultura Catalana de l'any 1976, nosaltres, fidels seguidors de Gramsci, ja ho havíem provat de portar a la pràctica. Per altra banda, Antoni Serra ja feia anys que amb la secció "Màscara" ens havia marcat el camí i, amb les seves compromeses seccions, feia llenya per un altra banda. Ens ajudaren, amb les seves col·laboracions Josep M. Llompart, Josep Albertí, Damià Ferrà-Ponç, Jaume Pomar, Nicolau Llaneres, Gregori Mir i molts d'altres. La literatura i el cinema soviètics (Bàbel, Maiakovski, Gorki, Eisenstein, Vertov) començaven a ser coneguts pels lectors illencs. Ens seduïen els avantguardistes russos Tiniànov, Xklovski... La "Història de la Revolució Russa" de Trotski esdevenia llibre de capçalera, al costat d'Espriu, Pedro-

lo, Vicent Andrés Estellés i les obres escollides de Che Guevara. Començàvem a conèixer Ferrater, Llompart i Pere Quart en la poesia. Ens interessaven la Rodoreda, en Pere Calders, l'Àvel·lí Artís-Gener i la Maria Aurèlia Capmany. Fèiem el que podíem, amb la disbauxada confiança de repetir, en petita escala, les heroicitats dels artistes futuristes o els membres del "Proletkult". Potser mai tan pocs, intentaren abraçar tantes coses.

Una mica més enllà de L'Ull de Vidre, anant envers les Torres del Temple, en el carrer de Bosch, el pintor Gerard Mates tenia el seu estudi, un indret on també ens reuníem una sèrie d'amics. Ara mateix record l'escriptor Joan Manresa, el pintor Gabriel Noguera, els directors de grups teatrals Pere Noguera i Bernat Homar, el fotògraf Toni Catany...

Ara, vist amb la perspectiva que donen els anys, hom s'adona de l'impacte causat per aquell experiment volunter. L'Ull de Vidre naixia rompent motllos. Els partits de la futura oposició democràtica eren tan embrionaris, tan dèbils, vivien tan amagats a causa de la brutal repressió, que podem dir que ren quasi inexistent. Llur activitat "pública" no podia passar d'una pintada ocasional, una reduïda repartida de fulls volanders als barris extraradials. El PCE vivia a les catacumbes, i l'esquerra marxista-leninista s'estava formant, precisament mercès, en bona part, al nostre treball. Molts dels polítics que ara viuen com senyors gràcies als impostos i contribucions que pagam, devien anar a col·legi o, els més vells, estudiaven per a ser bons negociants dins el sistema franquista i no els havia passat pel cap lluitar activament en favor de les llibertats democràtiques.

Una mica més enllà de L'Ull de Vidre, anant envers les Torres del Temple, en el carrer de Bosch, el pintor Gerard Mates tenia el seu estudi, un indret on també ens reuníem una sèrie d'amics. Ara mateix record l'escriptor Joan Manresa, el pintor Gabriel Noguera, els direc-

tors de grups teatrals Pere Noguera i Bernat Homar, el fotògraf Toni Catany... També era lloc d'encontre de tots aquells grups i cantants de la Nova Cançó que venien a actuar a Palma. I no oblidem que proper a tots aquests punts i llocs de trobada, igualment a dues passes de la plaça de Santa Eulàlia, hi tenia el despatx Bartomeu Barceló, el director de la famosa Editorial Daedalus. I ja una mica més lluny, en el carrer de Torre de l'Amor, Franscec de B. Moll, Josep M. Llompert i Xesc Moll portaven endavant la històrica tasca de l'Editorial Moll, imprescindible per a mantenir el fil que ens unia a la nostra història i a la nostra cultura.

Com Jaume Pomar, Frederic Suau, Josep Alberti, Guillem Frontera, Jaume Santandreu o qui signa aquest article, tots volíem ser escriptors. Ja sabíem del fil invisible que ens unia amb Gabriel Alomar i Bartomeu Rosselló-Pòrcel. També ens sentíem atrets per alguns personatges rupturistes com Miquel Àngel Colomar, amb avantguardistes del tarannà d'Ernest M. Dethorey, Joan Alomar i Cifre... però què hi teníem a veure amb els deixebles de Maria Antònia Salvà?

A Mallorca, els intel·lectuals d'esquerra foren cruelment assassinats pel feixisme i la dreta tradicional. Josep Massot i Muntaner, a la seva obra Els escriptors i la guerra civil a les Illes Balears, escriu entorn de la repressió damunt els intel·lectuals d'esquerra

A Mallorca, els intel·lectuals d'esquerra foren cruelment assassinats pel feixisme i la dreta tradicional. Josep Massot i Muntaner, a la seva obra Els escriptors i la guerra civil a les Illes Balears, escriu entorn de la repressió damunt els intel·lectuals d'esquerra (pàgs. 218-220): "Entre els milers de morts que, poc més o menys, produí l'onada de follia que planava sobre l'illa -d'una manera 'il·legal', a la cuneta de les carreteres o a les tàpies dels cementiris, o d'una manera pretesament 'legal', a conseqüència de sentències de consells de guerra injustos i cantats per endavant-, no hi mancaren escriptors i persones relacionades d'una manera o altra amb el món cultural. Potser la xifra més elevada correspon als periodistes, amb noms com el d'Ateu (Mateu) Martí, comunista, director de les revistes Nuestra Palabra i Sotana roja, cruelment assassinat els primers dies de la guerra; Guy de Traversay, corresponsal del diari parisenc L'intransigent, afusellat pels militars poc temps després d'haver estat fet presoner a Portocristo, a conseqüència de la carta de recomanació que Jaume Miratvilles, comissari de Propaganda de la Generalitat, li havia fet per al capità Bayo; Pere Reus i Bordoy, jutge de Felanitx, director del setmanari El Felanitxer, execu-

tat després d'èsser sotmès a consell de guerra, per 'adhesió a la rebel·lió', el 4 de març de 1938; Gabriel Buades, sabater inquer anarquista, col·laborador -sempre en castellà- de Cultura Obrera i de la Revista Blanca, empresonat el juliol de 1936 i executat el 22 de juliol de 1938; Joan Montserrat i Parets, sabater de Llucmajor, militant destacat del PSOE i brillant col·laborador de l'òrgan socialista El Obrero Balear; Aurora Picornell, abrandada líder comunista de Palma, anomenada la Pasionaria mallorquina, inculta però molt intel·ligent, col·laboradora de Nos- tra Paraula, afusellada 'il·legalment', com Montserrat i Parets, mentre estava tancada a la presó de dones de Can Sales, el 5 de gener de 1937; Joan Mas i Verd, batle de Montuïri, militant d'Esquerra Republicana Balear, col·laborador de Tribuna Libre, Ciudadanía i El Republicano, afusellat al cementiri de Palma el 3 de setembre de 1936; Simó Fullana, membre influent del PSOE i col·laborador del diari de Palma El Día, segons Mallorca Nova; Miquel Duran i Rosselló, ex-estudiant jesuïta, director del setmanari republicà de Manacor Nosotros, mort el 4 de setembre de 1936, nebot de l'aleshores batle de Manacor Antoni Amer i Llodrà, àlies 'Garanya', assassinat el 29 de desembre de 1936, el qual també havia publicat alguns articles a la premsa...

'Estaven relacionats igualment amb el periodisme els dos afusellats més coneguts de Mallorca, Emili Darder, batle de Palma i puntal de l'Associació per la Cultura de Mallorca, i Alexandre Jaume, ex-diputat a Corts socialista que parlava i escrivia en castellà però que defensà ardidament la catalanitat de l'illa. Havia fet i publicat alguna conferència escadussera un altre dels companys d'afusellament de Darder i de Jaume, Antoni M. Ques i Ventavol, del Consell Executiu d'Esquerra Republicana Balear i president de l'agrupació mallorquina del Rotary Club".

Quant a certs desconeixements culturals de Villalonga, hom pot trobar una informació essencial en el llibre de Manuela Alcover Llorenç Villalonga i les belles arts (Palma, Documenta Balear, 1996)

Com escriu Bartomeu Mulet a "Repressió franquista (assassinats i depuracions) contra el magisteri a Mallorca (1936-1939)" (revista Lluc, núm. 784, pàg. 26): "España una, grande y libre, havia d'esser el mòbil ideològic per a justificar el totalitarisme en tots els àmbits de la vida col·lectiva. España havia d'esser imperial i triomfadora. El catalanisme s'havia de desmembrar, i més si sonava a esquerranós, d'una manera arbitrària. Maçons, republicans, anarquistes, comunistes i socialistes també eren carn de canó. En Francesc Bar-

rado en fou el responsable fins l'abril del 37, com a comissari de la policia política, d'aquesta repressió, perquè tot era rojo i separatista".

Quant a certs desconeixements culturals de Villalonga, hom pot trobar una informació essencial en el llibre de Manuela Alcover Llorenç Villalonga i les belles arts (Palma, Documenta Balear, 1996). En referència a la col·laboració de Llorenç Villalonga amb el feixisme, en els pitjors moments de la repressió contra el catalanisme i l'esquerra, l'historiador Antoni Nadal ens forneix d'una munt d'articles d'aquells anys, escrits per Llorenç Villalonga i que sortiren publicats en el número 33 de Randa (vegeu pàgs. 65-129). Per altra banda, Josep Massot i Muntaner, com hem apuntat, és l'historiador que ha parlat més extensament del paper nefast dels germans Villalonga (Llorenç i Miquel) en la repressió dels intel·lectuals catalans de Mallorca.

En els nostres anys de formació cultural, en els començaments de la nostra militància antifeixista, quan maldàvem per anar recuperant aspectes de la nostra memòria històrica que el franquisme no volia que recordàssim... com podíem anar a retre homenatge a aquell que havia enconratjat els assassins del nostre poble, aquell que havia fet poemes d'homenatge als falangistes? Era inconcebible. Per tant, mai no anàrem a trucar a la porta de Llorenç Villalonga perquè ens donàs consell. Ell pertanyia al bàndol dels vencedors de la guerra civil i nosaltres al dels vençuts; ell havia ajudat a exterminar les avantguardes catalanistes i d'esquerra de les Illes i nosaltres pugnàvem per reconstruir-les; ell havia considerat nefasta la cultura catalana, les idees republicanes, socialistes i anarquistes, el nacionalisme progressista de la Generalitat de Catalunya, i nosaltres ho consideràvem part indestruable de la nostra vida, de tot allò que conformava el teixit dels Països Catalans lliures i sobirans pels quals lluitàvem.

Fins i tot el mateix Jaume Pomar, en el seu llibre El meu Llorenç Villalonga (Editorial Moll, pàg. 45) descriu, quan parla de la revista Brisas, el món elitista i refinat en el qual estaven immersos els germans Villalonga, ben lluny del sentir del poble treballador mallorquí. Més que lluny, a les antípodes dels problemes de fam, misèria i ànsies de justícia i llibertat que sacsejaven els sectors més dinàmics de la societat mallorquina compromesos amb la República, el socialisme i el comunisme.

Noves agressions lingüístiques a la vista: desembarquen 152 guàrdies civils forasters més

El cicle se repeteix d'una manera infernal. Noves agressions lingüístiques a la vista contra els mallorquins. Avui 152 guàrdies civils forasters més han desembarcat. Han vingut en període de pràctiques, estaran deu mesos malsofrits a les colònies d'ultramar lluny de les seves famílies, amistats i amb l'únic pensament de tornar-se'n com més aviat millor.

Evidentment, no han vingut per protegir la població mallorquina sinó per guardar la piscina il·legal de **Pedro J. Ramírez** i de passada reprimir i perseguir els patriotes mallorquins. De Mallorca i dels mallorquins, de la nostra llengua, costums i manera de ser, per descomptat, no en saben absolutament res de res.

En resum: aquests civils destinats a les colònies d'ultramar són aucells de pas: arriben, ens odien, ens persegueixen per motius lingüístics i polítics i quan ja han après on és el nord i el sud de l'illa, d'aquí deu mesos se'n tornaran oiats d'haver estat destinats a una terra estranya i conquistada on els indígenes els miren amb desconfiança i menyspreu.

I això fins quan? Ja fa anys que la policia autonòmica s'hauria d'haver creat però el ministre del PSOE, **Rubalcaba**, el mateix que insulta els mallorquins desprotegint els nostres pobles a canvi d'enviar els civils a guardar la pica d'aigua bruta d'en **Ramírez**, va dir fa unes setmanes que ni Canàries ni Balears no tendrien policia autonòmica. Mentrestant, emperò, llavor independentista creix i creix dins el cor de molts mallorquins que esperen el moment oportú per rompre les cadenes de la tirania i de l'opressió colonial espanyola.

lobbyperlaidependencia.org

Els fatxes forasters manipulen la figura històrica de Ramon Llull per atacar el català

Ramon Llull no era espanyol ni sabia espanyol. Va escriure en català, occità, llatí i àrab però mai en espanyol. Bé doncs, un escamot de nostàlgics del franquisme han constituït un fantasmagòric **GRUPO RAMON LLULL** per sumar-se a des de les pàgines del diari foraster, **DIARIO DE MAL-LORCA**, a l'ofensiva criminal madrilenya contra el català, el basc i el gallec. I qui són aquests fatxes? Doncs d'aquesta tropa de dinosaures del falangisme es poden dir dues coses: Primera: tots ells són col·laboradors d'**El (In)Mundo**, començant per **Antonio Alemany, Piña Homs...** i acabant per **Juan Fuente Roseló**. A la vista d'aquest fet és evident que el paperot fatxa foraster madrileny, **El (In)Mundo**, està tan desprestigiat que no els ha quedat altre remei que anar a suplicar a l'altre diari foraster de Ciutat que els doni una trona per on continuar disparant precisament contra la llengua de **Ramon Llull**, el català.

I segon: tots ells són una fatxes reconstruïts fins el punt que alguns d'ells -els més vellards- van estar directament emmerdats amb **Falange** i van defensar la **División Azul, Antonio Alemany Dezcallar**, per exemple. Com a botó de mostra avui reproduïrem dues fotos: la primera del gonella d'**Es Crèdit, Miguel Nigorra Oliver**, i la segona de **Román Piña Homs**, tots dos vestits de falangistes.

Ah, per cert, ens oblidàvem de recordar que

un altre dels signants, **Juan Fuente Roseló**, va demanar que els homosexuals fossin cremats a la foguera com en temps de la **Inquisició espanyola**, i que la majoria d'ells han abandonat el partit fatxa foraster del PP perquè el troben massa "moderat".

Miguel Nigorra Oliver vestit de "balilla". Aquesta fotografia apareix al llibre exculpatori del franquisme que el colpista amic de **Tejero, Juan Pla**, va publicar el 2003 sobre la vida de **Nigorra**. Vegeu "*Miguel Nigorra Oliver. Arrels, fruites i branques*", Leonard Muntaner Editor, 2003.

Román Pina Homs (el primer de la dreta) vestit de falangista l'any 1995 al campament de la OJE a Santa Ponça. Vegeu "*Les organitzacions juvenils del règim franquista (1937-1960)*" de José A. Cañabate, llibre publicat per Documenta Balear l'any 2004.

Passar de "fer país" a construir Estat

Avui dia tota la nostra classe política coneix i segueix de prop el projecte de Catalunya Acció, que no és altre que portar el nostre país fins a la independència als voltants de l'any 2014. També sabem que els intriga i els incomoda bastant, ja que tots ells d'una o altra manera ens volen encaixar a Espanya, mentre que l'objectiu de Catalunya Acció és trencar amb Espanya i constituir un Estat en una dècada aproximadament.

Actualment estem desenvolupant la primera fase del "Pla Independència 2014" –la nostra carta de navegació– que anomenem "Il·lusionar i connectar els convençuts". Sense il·lusió, sense una moral sòlida de victòria i sense una acció coordinada i operativa els catalans no avançarem ni arribarem enlloc. I la mostra la tenim en els pobres resultats dels darrers 30 anys. Només cal veure la situació de la nostra llengua, el coneixement de la nostra història, l'estat de les nostres infraestructures, l'espoli fiscal que patim i que afecta a totes les àrees del nostre benestar i futur (sanitat, universitats, jubilats, ensenyament, etc.). De catalans que volen la independència n'hi ha molts, molts més dels que ens volen fer creure els nostres polítics encaixistes i els enemics del nostre poble. Els convençuts però, són aquells independentistes que a més tenen clar que hem de construir un Estat amb rapidesa si els catalans volem tenir un futur digne i pròsper. Aquests convençuts són els que necessita Catalunya per a portar endavant aquest projecte; estan disposats a posar entusiasme i a encomanar-lo amb el seu exemple, a dedicar-hi esforç, a ser constants i a col·laborar econòmicament, cadascú segons les seves possibilitats, per a poder completar les etapes previstes en aquest Pla.

Hem de ser molt conscients que la independència ens la pagarem els catalans de la nostra butxaca i ja és hora que ens adonem que només amb voluntarisme no s'avança. Cal acompanyar-lo d'estratègia i

finançament si volem convertir-lo en acció eficaç i operativa. Hem de sortir de les trinxeres identitàries i passar de fer país a construir Estat. És per això que les aportacions econòmiques dels homes i dones de Catalunya al "Fons per a la Independència" resulten vitals. El que no farem serà demanar subvencions o préstecs bancaris que suposarien perdre la batalla abans de començar-la al privar-nos de la independència de criteri i de decisió.

En la fase actual del Pla cada persona que es fa seu el projecte col·labora de la forma que li és més factible i propera. Des de repartir tríptics entre coneguts i amics per a generar interès sobre aquest projecte, reenviar emails i articles per a difondre pensament, organitzar una conferència, organitzar una entrevista a la ràdio o a la televisió locals, escriure articles, cartes als diaris, buscar finançament, etc. Es tracta de reconstruir la xarxa de tots aquells que ens considerem nacionalment catalans i dotar-la de coordinació i operativitat. Gràcies a la difusió que en fan molts catalans el projecte de Catalunya Acció arriba a desenes de milers de catalans, a la premsa escrita, associacions i entitats, casals catalans d'arreu, etc., escampant de forma imparable aquest esperit que ha començat a remoure el nostre país.

A partir d'aquí, cada català, cada dona i cada home, decideix què vol fer per al futur del nostre país. Ara els catalans ja tenim una organització política, no un partit polític, que pertany al poble català i està al servei del poble català sense cap altre compromís que no sigui la innegociable independència de la nostra nació.

Seguirem treballant amb determinació per a aconseguir i fer realitat aquest objectiu que tants catalans volem: tenir un Estat propi.

Josep Castany
Director General
de Catalunya Acció

Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris Tel. 971 85 85 80

‘El nacionalisme espanyol és el més excloent’

EL PERIÓDICO - L'ENTREVISTA
Divendres, 1 d'agost de 2008

L'entrevista amb Juan Carlos Moreno Cabrera, catedràtic de Lingüística.

Moreno Cabrera: **“El nacionalisme espanyol és el més excloent”**

L'autor d'El nacionalismo lingüístico oposa arguments als dels firmants del Manifiesto por la lengua común.

—¿Els firmants del Manifiesto por la lengua común s'equivoquen?

—No. Són coherents amb una ideologia nacionalista: el nacionalisme lingüístic espanyol. Però no diuen cap novetat...

—¿Què vol dir?

—El manifest té uns fonaments similars als exposats per la Real Academia Española en un escrit que va elevar al president de les Corts el 1978. Demanava que, en l'article segon de la Constitució, el que parla de les llengües espanyoles, hi constés que el castellà és la llengua espanyola per antonomàsia.

—La petició no va ser acceptada.

—¡Però s'actua com si ho hagués estat! Les altres llengües espanyoles estan en un segon pla. Se les considera menys útils, regionals, minoritàries. Ara això es repeteix en el manifest, que comença dient que existeixen llengües espanyoles, però que n'hi ha una que està per sobre, que és la llengua de la comunicació, la democràcia, la ciència. En la nova versió fins i tot se li dona un enfocament economicista, se l'associa a una “inver-

sió en capital cultural”.

—El castellà guanya en parlants.

—Quan una llengua s'expandeix es deu a qüestions polítiques, no a raons lingüístiques. No és més apta ni més rica ni millor. ¿I com s'emascara això? Dient que la llengua espanyola té una sèrie de valors intrínsecs superiors a les altres. El manifest insisteix en això.

—Al darrere hi ha Vargas Llosa, Pombo, Savater... ¿Iker Casillas!

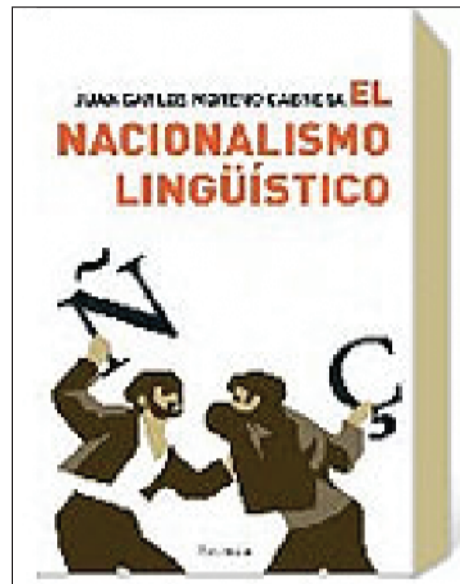
—No s'adonen que estan de part d'una ideologia ferotgement nacionalista. El gran problema d'aquesta ideologia nacionalista és que no és concebuda com a nacionalista. Se la concep com a ideologia cívica. No té valors ètnics, ni identitaris i, per això, s'associa l'espanyol amb “llibertat” i “democràcia”, cosa que desposseeix automàticament les altres llengües d'aquests valors. La manipulació és terrible, però el pitjor de tot és que la gent no és conscient d'aquesta manipulació. El nacionalisme espanyol és el més radical i excloent.

—Els diuen que els drets pertanyen als ciutadans, no als territoris.

—Són els mateixos que veuen natural que l'espanyol sigui oficial a tot el territori. En la ideologia nacionalista espanyola, el castellà és l'espanyol. I als que parlem espanyol ens sembla molt bé, però el suport que li dona el Govern no té com a objectiu recolzar els espanyols sinó arraconar les altres llengües.

—Vostè, madrileny sense màcula, admet haver tingut prejudicis.

—En vaig tenir, però un coneixement més gran de la realitat lingüística em va ajudar a eliminar-los. Em dol que els

meus col·legues, que saben el mateix que jo, no lluitin en aquesta direcció. La ciència no és una disciplina immune a les relacions de poder.

—Doni un argument inapel·lable.

—La llengua correcta, la de la RAE, la del diccionari i la gramàtica, no és una llengua real. La gent pensa que la llengua col·loquial no és més que una realització imprecisa d'aquest model. I no és així. És el model el que es basa en la llengua parlada.

—Segueixi.

—Es diu que l'espanyol té 450 milions de parlants. ¿Dominen tots la llengua estàndard culta? No. Té moltíssimes varietats.

—D'acord.

—No es pot dir que el català o el basc són un conjunt de parles, perquè l'espanyol també ho és. Passa que, de totes les varietats, es va seleccionar el que se'n diu un dialecte, el castellà, i se'l va asso-

ciar amb la construcció d'un Estat supranacional, central i fort. Per tant, l'espanyol és una espècie d'idea de caràcter polític que es va establir basant-se en el dialecte castellà.

—¿Quan va començar tot?

—Al segle XIII, el castellà va començar a utilitzar-se a la cort d'Alfons X per a qüestions administratives. Així que es van anar unint els regnes i Castella va adquirir poder, el dialecte castellà, que no tenia valor literari, es va imposar com a model, associat al poder central.

—Ha passat massa temps. ¿Hi veu alguna solució?

—Espanya és un Estat multinacional i és evident que hi ha un dret d'autodeterminació que és absolutament necessari respectar. La situació millorarà quan els pobles basc, català i gallec decideixin com volen ser. El que no és acceptable és que el Parlament català estigui segregat per l'espanyol. Cada vegada que pren una decisió, el Parlament espanyol s'inventa articles d'inconstitucionalitat.

—¿Algun avantpassat català?

—No. Només vull defensar la meua llengua, que no se l'associï a cap imposició ni cap tipus d'imperialisme.

—Assenyali un error dels catalans al plantejar la defensa de la seva llengua.

—Els retrec que no hagin estat més intransigents en el seu ús. Haurien de parlar-lo a Madrid. Al Congrés. En les entrevistes.

Núria Navarro

Laporta obri la sessió de la borsa a Nova York. Fatxes forasters i Air Berlín, foteu-vos!

Laporta abre la sesión de la bolsa de Nueva York. El presidente blaugrana ha estado acompañado por Guardiola, Puyol, Sala Martín y el director de la ONG Malaria No More

05/08/2008 | Actualizada a las 18:01h Nueva York. (EFE).- El presidente del Fútbol Club Barcelona, Joan Laporta, ha sido el encargado de dar la campanada que marcó la apertura de la sesión regular de la Bolsa de Nueva York.

Seguir leyendo noticia

MÁS INFORMACIÓN

Curioso entrenamiento del Barça

en el Central Park de Nueva York

Laporta estuvo acompañado en la apertura de Wall Street del presidente de la organización no gubernamental (ONG) Malaria No More, Peter Chermín, y del ex jugador del mítico Cosmos de Nueva York y presidente de la American Youth Soccer Organization (AYSO), Rick Davis. También estaba el presidente de la Comisión Gestora del club, Xavier Sala i Martín. En la apertura de la bolsa neoyorquina también participaron el entrenador del equipo, Pep Guardiola, y uno de sus jugadores, Carles Puyol, que junto a un grupo de niños de la AYSO mostró una camiseta de ese equipo de fútbol

español en la que podía leerse “Malaria No More” (No más malaria). El club azulgrana y su fundación, junto con Malaria No More y AYSO, han puesto en marcha una iniciativa para recaudar fondos para combatir la malaria en el mundo y salvar la vida de muchos niños, sobre todo en África, donde es la primera causa de mortalidad infan-

til. El Barcelona se encuentra desde el lunes en Nueva York, la segunda y última escala de su gira por Estados Unidos, tras su paso por Chicago, donde derrotó en un partido amistoso al Chivas de Guadalajara mexicano (2-5). El equipo de Josep Guardiola, que entrenó el lunes en el césped del Central Park, se enfrentará el miércoles en un amistoso a los Red Bulls de Nueva York en el estadio de los Giants. Será el último amistoso del Barcelona antes de su primer compromiso oficial de la temporada, la previa de la Liga de C.

Reproduït de

www.lavanguardia.es

El català, llengua política

Segons un estudi realitzat pel Baròmetre de la Comunicació i la Cultura publicat pel Grup Enderrock i l'Associació Professional de Representants, Promotors i Màgers de Catalunya, només un 7,8% de la població del Principat escolta habitualment música en català. I si mesurem el conjunt dels Països Catalans, el percentatge baixa al 4,8%. Són xifres alarmants, certament, però del tot comprensibles, atesa la letargia que caracteritza els nostres governants en tot allò relacionat amb la llengua catalana. De fet, l'estat de prostració nacional en què ens trobem és tan dramàtic que gairebé sembla un miracle que encara quedin consumidors mínimament catalanocèntrics. Com hi pot haver demanda d'allò que es desconeix? En quantes emissores de ràdio, bars, discoteques o espais oberts del nostre país es pot escoltar música en català? És un peix que es mossega la cua, perquè les nove-

tats musicals no disposen d'altaveus que les difonguin i sense altaveus ningú no s'assabenta de la seva existència. Això, és clar, perjudica els músics en particular i la cultura catalana en general i ens converteix en un mercat colonitzat. Som com els infants. Els infants també constitueixen un mercat, però són els adults els qui controlen ideològicament el seu consum.

No fa gaire, a través del diari *El Punt*, dues persones denunciaven l'absència absoluta de música en català en els diferents espais de les veles d'estiu del parc de la Devesa de Girona. Demanar-la, per tant, esdevenia, a més d'una raresa, un posicionament polític en el sentit que *només un catalanista* demanaria música en català. Per això, amb tota la raó i tota la impotència del món, els signants de la carta llançaven aquesta reflexió: "Per què posar música en català és una opció política i posar-la en espanyol és

cosmopolitisme?". És una bona pregunta. Doncs aquest és l'atzucac en què ens trobem, el de la subversió de la normalitat. És a dir, que allò que jutgem com a normal quan anem a França o a Israel, posem per cas -que hi predomini la música en la llengua del país-, ens sembla carrincló o extremista quan es tracta dels Països Catalans. Ens sentim universals escoltant música francesa quan som a París, però ens sentim provincians escoltant-la en català quan som a Barcelona. D'això se'n diu acom-

plexament induït. Ens han fet creure que la catalanitat és política i que l'espanyolitat és neutralitat. Aquest pensament té la mateixa arrel que aquell que converteix en nacionalistes les persones catalanocèntriques i en normals les hispanocèntriques. Per això trobem natural que la població dels Països Catalans que escolta música en català no arribi al 5% o que l'oferta de pel·lícules doblades al català o la de publicacions de quiosc en la nostra llengua no arribi al 10%. Aviat també trobarem natural que aquestes xifres es redueixin a la meitat i després a la meitat de la meitat. I és una llàstima, perquè el nostre problema no és pas de feblesa sinó d'incertesa. Podríem ser immensament forts si volguéssim, però quan algú ha perdut la confiança en ell mateix no hi ha res que el mortifiqui més que la consciència de la seva pròpia fortalesa.

www.victoralexandre.cat

La independència es demostra un cop més que és la única solució L'hora de dir adéu a Espanya ha arribat?

Quan dues persones tant allunyades ideològicament com el conseller de Governació, Jordi Ausàs i el dirigent socialista Miquel Iceta, anuncien que Catalunya de fracassar la negociació pel nou finançament que estableix el nou Estatut podrien reivindicar el concert econòmic, és el moment en el que caldria demanar a tots una profunda reflexió i un reconeixement de les equivocacions comeses durant la negociació de la transició democràtica. Una reflexió per part d'aquells que varen impedir que prosperessin les tesis de Ramon Trias Fargas, ara oblidat (fins i tot hi ha qui veuria bé que es canviés el nom de la Fundació de CiU que porta el seu nom). Trias Fargas es va quedar en minoria davant el possibilisme i el peix el cove de Jordi Pujol i Miquel Roca. Es va perdre una oportunitat històrica de demanar el concert econòmic en uns moments en el que l'estat trontollava.

Ara, doncs, que Catalunya passa un dels seus pitjors moments amb un 74% dels seus ciutadans que afirmen sentir desafecció política vers els seus dirigents segons les últimes dades del CEO cal reaccionar. Només les actituds

fermes i serioses de tot el país poden fer entendre a l'Estat que no afluïrem...

El president Montilla, el conseller Castells, ERC, ICV i CiU s'han de mantenir en les seves posicions i no acabar com en la recent i vergonyosa etapa final de l'Estatut on l'Estat i Zapatero ens va prendre la mida. I no ho dubteu ara intentaran fer el mateix: dividir-nos i enfrontar-nos amb promeses, almoines i amenaces. Els ciutadans de les Illes, del País Valencià i del Principat amb la publicació de les balances fiscals han vist ratificat el que ja sabem del cert Espanya ens esquilma per construir el seu projecte nacional espanyol. Un projecte on no hi cap el projecte plural que suposadament varen proposar durant la transició democràtica. Tot això referma la necessitat d'oposar al projecte espanyol un projecte nacional propi que ha de comportar que els Països Catalans actuïn sense més dilacions històriques amb un projecte plural i de sobirania propi.

L'estat de les autonomies és la gàbia que paguem i ens oprimeix, i pitjor encara, és la gàbia que té la voluntat d'assimilarnos a un projecte nacional espanyol contrari i aliè a la nostra construcció nacional. El fracàs de la via estatutària, del sistema de finançament i del projecte d'un estat plural ens ha de portar al segle XXI a decidir marxar per trucar a la porta d'Europa i acomiadar-nos d'una Espanya que no vol canviar i ens tracta com l'última colònia del seu imperi.

L'hora de l'adéu ha començat de nosaltres depèn el nostre futur i no sols el dels independentistes sinó el de tots els ciutadans catalans si volen continuar gaudint del seu nivell de vida i tenir un futur.

06/08/2008

Col·lectiu Joan Crexell

Reproduït de www.tribuna.cat

El que ens roben cada mes

Hipoteca Espanya

- Hola bon dia. Miri, venia perquè he vist que aquest mes m'han cobrat, erròniament, 180 EUR.

- A no! No és un error. És la comissió per la seva hipoteca Espanya.

- Però si jo no la he demanat!!!

- No, no cal demanar-la. L'hi assignem automàticament pel sol fet de ser titular de la llibreta Catalunya.

- Automàticament? Però, i quines avantatges tindrà doncs?

- Ui moltes! Pensi que és el que se'n diu una llibreta solidària. Amb els seus diners es podrà, per exemple, regalar ordenadors portàtils als titulars de la targeta Extremadura o peatges d'autopista als propietaris d'un compte Castella.

- Però si jo no en tinc d'ordenador!!! I he de pagar les autopistes cada cop que viatjo!!! I per mi què hi haurà?

- Per mi, per mi... Au! No sigui egoista! Que a vostè no li ve d'aquests 180EUR al mes!

- Que no em ve de... però... i doncs... així ho estem pagant tota la família? La meva dona? El meus dos fills?

- Sí, sí, és clar. Tots els titulars.

- Però això són més de 700EUR al mes!!! És una vergonya!!!

- Miri, amb franquesa, entre vostè i jo... sí, és un escàndol! Però bé, com que té un contracte de permanència de 'per vida' no hi ha res a fer-hi. Les condicions són així!

- Doncs miri, sap què li dic? Que a la que pugui canviaré de banc!!! Au, que tingui bon dia senyor...

- Solbes, Pedro Solbes. Bon dia.

Des de fa 500 anys, els catalans hem estat uns imbècils. ¿Es tracta, doncs, de deixar de ser catalans? No, sinó de deixar de ser imbècils.

Joan Sales (Barcelona 1912-1983)

El president d'Extremadura atribueix la modernització a l'esforç dels extremenys i no a l'espoli

El president d'Extremadura, **Guillermo Fernández Vara**, ha inflat pit davant el fotomuntatge de **Lluís Suñé** i ha atribuït la modernització d'Extremadura a l'esforç dels extremenys que s'han fet massivament funcionaris i han decidit quedar-se allà i no anar-se'n a Catalunya, a Balears o a València, per exemple. Quin pocavergonya! Extremadura té més funcionaris, millors prestacions d'atur, millors carreteres, autopistes sense peatge, hospitals i escoles, etc. que els Països Catalans a causa de tot el que ens han estat robant, com a mínim durant els últims 30 anys, amb l'espoli fiscal. I que consti que els extremenys que han vingut a prosperar a les colònies també són víctimes d'aquest espoli i, per tant, han de patir les pensions més baixes de l'estat, el dèficit de la sanitat pública, llargues llistes d'espera per operar-se, etc.

Passa d'hora que la Catalunya - i qui diu Catalunya, ha d'afegir Països Catalans - acomplexada, concagada de por, políticament correcta, submissa, servil i que només sap demanar disculpes davant Madrid passi al contracte brutal i fulminant i posi al seu lloc aquests estúpids, cregut i arrogants extremenys descendents dels depredadors i assassins de Sud-amèrica, **Pizarro** i companyia.

Reproduït de Vara invita a Suñé a "darse una vuelta" por Extremadura

El presidente de la Junta instó al edil independentista catalán a viajar a Extremadura para comprobar in situ lo que ha logrado la región con el esfuerzo de sus habitantes.

var GB_ROOT_DIR = "scripts/greybox/"; El presidente de Extremadura, Guillermo Fernández Vara. EFE Mérida. El presidente de Extremadura, **Guillermo Fernández Vara**, reiteró hoy el "profundo malestar" del Gobierno regional por el cartel del **concejal de ICV en el Ayuntamiento de Torredembarra, Lluís Suñé**, al que invitó a "darse una vuelta" por la región para comprobar lo que se ha logrado "con el esfuerzo" de sus ciudadanos. Fernández Vara respondía así, en declaraciones a Onda Cero, recogidas por Europa Press, al cartel publicado por el concejal catalán en su 'blog' en internet, en el que **invitaba a apadrinar un niño extremeño por 1.000 euros al mes**. El presidente extremeño explicó que el reglamento jurídico de la Junta "está estudiando" el cartel de Suñé "y si ven el más mínimo resquicio" para hacerlo "van a actuar".

"Hay que pagar como se paga en un Estado de derecho. Las disculpas yo las entiendo en el ámbito personal pero estas cosas no se pueden decir ni siquiera así", denunció Fernández Vara, quien reiteró que este cartel "sin duda alguna ha causado un profundo malestar en la Junta de Extremadura".

Què fan els espoliadors extremenys amb el que roben als Països Catalans?

Doncs ací teniu una petita part de la resposta

Només el 9,8% de treballadors de Catalunya són funcionaris, davant el 28,7% d'Extremadura. La transferència de competències no ha anat acompanyada d'una reducció del personal de l'Estat. Al Principat i al País Valencià és on hi ha menys funcionaris

B. Badrinas

Sis mesos després d'aixecar una forta polseguera en assegurar en una conferència a Girona que hi ha 150.000 funcionaris de l'Estat que "no fan absolutament res", el president del Foment de Treball, Joan Rosell, va presentar ahir un estudi més a fons sota el títol *Personal al servei de les administracions públiques*.

L'informe repassa el creixement del nombre de funcionaris en el període de 1998-2007, en què les llistes dels treballadors públics s'han engraiat en més de 465.000 persones, i conclou que el traspàs de competències des de l'Estat central a les comunitats autònomes no ha anat acompanyada d'una reducció suficient del personal de l'administració central. En aquest període el nombre de funcionaris de l'administració central ha disminuït en 267.345 persones, però les plantilles de les comunitats autònomes han augmentat en 623.072.

Rigor "Què fan els funcionaris del ministeri de Sanitat o el ministeri de Cultura, quan gairebé totes les competències estan transferides", va dir Joan Rosell, que va afegir: "Les transferències de l'Estat a les comunitats

autònomes no s'ha fet amb el rigor que caldria". Per donar suport a la seva teoria, Rosell va explicar que el 9,8% dels treballadors de Catalunya són funcionaris, un percentatge gairebé tres vegades inferior al 28,7% d'Extremadura. "Si paguem els mateixos impostos hem de rebre els mateixos serveis; a partir d'aquí ens hem de preguntar per què en alguns llocs tenen més funcionaris que en uns altres", va assenyalar Rosell.

En relació amb el percentatge de població assalariada, Catalunya és la comunitat autònoma de l'Estat amb menys funcionaris, seguida del País Valencià (12,25%) i les illes Balears (12,5%). La mitjana estatal se situa en 15,4 empleats públics per cada cent treballadors. "Aquestes xifres rebaten les acusacions sobre el gran creixement de l'administració autonòmica catalana", va dir Rosell.

Segons l'estudi de Foment de Treball perquè Catalunya tingués el mateix nombre de treballadors públics que la mitjana estatal hauria d'augmentar el nombre de funcionaris en 124.000 o bé el conjunt d'administracions de l'Estat haurien d'aprimar en 781.000 persones les seves plantilles.

"És necessari aprofundir en la reforma de la gestió de la funció pública perquè el treballador privat tingui les mateixes condicions i drets que l'empleat públic", va concloure el president de Foment

Reproduït de www.avui.cat

El restaurant racista de Cala d'Or on s'insulta els mallorquins té un web

La web és www.escalio.com Si visitau aquest web hi trobareu l'adreça, fotografies, preus i la manera de contactar amb el restaurant on presumptament es va agredir i insultar el carter de Cala d'Or per xerrar en mallorquí.

www.escalio.com Avinguda de Bèlgica núm. 14 07660 971 65 79 15

Si anau a l'adreça següent un patriota mallorquí anònim ha gravat fins i tot la veu del "presumpte": <http://www.goear.com/listen.php?v=4818b72>

Lideratge totalitari o “infal·lible”

Genèric

“A un visitant que sol·licitava fer-se deieble seu li va dir el Mestre: Pots viure amb mi, però no fer-te seguidor meu. I a qui haig de seguir, llavors? A ningú. El dia que seguesquis algú hauràs deixat de reseguir la Veritat” (“*Qui pot fer resplendir l'alba?*”, 1985, d'Anthony de Mello, S. J., 1931-1987, jesuïta de l'Índia).

“No pot existir cap bondat on la gent no n'és conscient” (Joan Lluís Vives, 1492-1540, humanista i filòsof valencià, acaçat per la Inquisició espanyola pel fet de ser jueu, exiliat a Flandes).

“Una cosa són els textos i els mistic (que és allò realment interessant: consciència individual amb aplicacions socials i reals) i una altra són les manipulacions psicopàtiques i integristes que tot fenomen amb èxit té (que és allò realment perillós)” (Autocitació).

“En la seva veu hi havia un to amical però dominador que intimidava els altres, tots ells més joves” (“*Dones enamorades*”, 1920, de David Herbert Lawrence, 1885-1930, poeta i novel·lista britànic).

“La diferència essencial entre un gran capdavanter i un amo perillós és el vital ingredient del caràcter moral” (Cyril Levicki, estrateg global i el millor venedor de llibres).

“A les acaballes d'un segle que ha vist les maldats del comunisme, del nazisme i d'altres tiranies modernes, l'impuls per centralitzar el poder roman sorprenentment insistent” (Joseph Sobren, escriptor anglosaxó).

En la societat:

“Els pastors seran brutals mentre les ovelles sien estúpides” (E. Godin, 1856-?, poeta i periodista francès).

“Es vantava especialment de Cató el Censor, qui, de tots els personatges de la història de Roma, és per a mi potser el més oiós, perquè defensà persistentment la causa de les “antigues virtuts” i les féu sinònimes, en la ment popular, de grolleria, pedanteria i duresa” (“*I, Claudius / Jo, Claudi*”, 1934, de Robert Graves 1895-1986, escriptor britànic).

La manipulació político-mediàtica:

“Una volta la plebs gregària s'ha solidificat en un cert fanatisme, prejudici i racisme, un líder sens escrúpols, donada l'ocasió, la pot guiar a qualsevol bestiesa i genocidi. Per això els nacionalismes dels Estats, i particularment dels multinacionals discriminatoris que no donen plens drets a les nacions que han conquerit, sempre tendeixen al genocidi, adés físic, adés cultural” (Autocitació).

“Quan un govern s'encarrega de la vida econòmica del poble s'esdevé abso-

lut, i quan ha arribat a ser absolut fa malbé les arts, les ments, les llibertats i el significat de les persones governades” (Maxwell Anderson, 1888-1959, dramaturg estatunidenc).

“Totes les oligarquies del passat han perdut el poder perquè es tornaren estantisses o bé massa molles... En la nostra societat, els qui millor saben què està succeint són alhora els més allunyats de veure el món com és realment. En general, a major comprensió, major autoengany... Sols creuen en la conquesta del món els qui saben que és impossible. Aquest peculiar relligat d'elements oposats -coneixement amb ignorància, cinisme amb fanatisme- és un dels trets distintius de la societat *oceànica*... Així, el Partit refusa tots els principis... del moviment socialista, i pronuncia la condemna tot just en nom del socialisme... El Ministeri de la Pau s'ocupa de la guerra; el de la Veritat, de les mentides; el de l'Amor, de la tortura, i el de l'Abundància, de la fam... Són exercicis de *doblenpensar*” (“1984”, novel·la escrita el 1948, Georges Orwell, pseudònim d'Eric Arthur Blair, 1903-1950, escriptor antitotalitari anglès i lluitador antifeixista a Catalunya).

En polítics:

“No és pas afer dels homes polítics el d'imposar llur veritat” (Henri Amouroux, periodista i historiador occità).

“No és cap prova conclusiva de la correcció d'una doctrina que aquells qui s'hi oposen utilitzin la policia, el botxí i la violència massiva per tal de combatre-la. Però és una prova del fet que aquests recursos per a l'opressió violenta estan en el subconscient (dels opressors violents) a causa d'estar convençuts de la inviabilitat de les pròpies doctrines” (Ludwig von Mises, 1881-1973, influent assagista ucraïnès sobre temes sociopolítics i econòmics).

“Quan hom proclama la terra com a realitat darrera, quan el poder de l'home és considerat com el factor decisiu de tot, apareixen utopies que prometen el cel i duen l'infern, anuncien solidaritat i assoleixen solitud, proclamen un ordre nou i, un món nou però no ens treuen l'amarga sabor de les coses velles...” (“*Parlem de "altra vida*”, Leonardo Boff, teòleg brasiler expulsat per la pudenta Inquisició vaticana).

En el feixisme:

“*Mussolini ha sempre ragione / Mussolini té sempre raó*” (Benito Mussolini).

“Un presoner assolía l'estadi final d'ajustament a la situació del camp quan arribava a canviar la seva personalitat fins al punt d'acceptar les valors de la GESTAPO” (Bruno Bettelheim, *Indi-*

vidual and Mass Behavior in Extreme Situations).

En el comunisme:

“Al llarg de totes les nostres vides lluitem contra l'exaltació a l'individu, contra l'elevació d'una sola persona... i ara ens hi enfilem una altra vegada: devers la glorificació d'una personalitat. Això no és bo de cap manera” (Vladimir Ilyich Lenin).

“*Estrella polar pensant*” (Títol amb què el Règim de Nicholae Ceaucescu, 1918-1989, es referia al Dictador romanès).

“La frase *dictadura del proletariat* no té cap sentit. Es del mateix ordre que aquesta altra: *l'omnipotència dels conductors d'òmnibus*. És palès que si un conductor d'òmnibus fos onipotent abandonava de seguida la seva professió” (Gilbert Keith Chesterton, 1874-1936, escriptor anglès catòlic i liberal).

“Si passeu una mica de temps amb un psicopolític podeu aprendre a alterar per a sempre la lleialtat d'un soldat que caigui en les nostres mans o d'un estadista o d'un líder en el seu propi país, o podeu aprendre a destruir la seva ment...” (Lavrentii Pavlovitx Beria, cap de la policia política de Stalin).

“El comunisme no és sinó el feixisme dels pobres” (Guillermo Cabrera Infante, *1929, escriptor cubà).

“El problema del comunisme són els comunistes, de la mateixa manera que el problema del cristianisme són els cristians” (Henry-Louis Mencken, 1880-1956, escriptor i editor estatunidenc).

“Quan els marxistes, si no són massacrats o enderrocats, en el poder esdevenen quasi sempre Dictadures brutals i policiaques, econòmicament inviables, amb culte ultrareligiós (però ateu) a la personalitat dels líders. Qui no creu en Déu ha de creure en algú: en si mateix o en el poder polític brut i ras” “La Història és com la prova del cotó-en-pèl: no enganya. Què ha donat de si, posem per cas, el comunisme? Tothom ho sap: allà on ha governat, misèria i repressió policial, stajanovisme, anul·lació de drets sindicals, abolició de les eleccions lliures, censura i presoners, dissidents, gulags, genocidis, internament en psiquiàtrics, camps de reeducació...” “Els totalitarismes, fins i tot els qui estan sols en embrió, com ara -normalment- els partits comunistes de països occidentals-, però també gent individual amb aquest tarannà superideològitzat, dogmatitzat, comencen sempre manipulant la veritat, impeding la lliure expressió de veus dissidents, incloses les de la pròpia orientació ideològica, per ex., dels mateixos comunistes dissidents. Censuren, escapen la veritat, falsifiquen les

dades objectives. D'ací endavant estaran capficats a fer passar per l'embut la mateixa realitat, àrdua tasca que sols podran aconseguir amb grans dosis d'autoengany, violència i autoritarisme” (Autocitacions).

En l'estat espanyol:

“No es perfila en l'horitzó la silueta clara d'un líder però sí la predisposició dels espanyols a seguir-lo... **el grup que primer el trobi es veurà en gran avantatge**” (Vallejo- Nàgera: “*Bojos egregis*”, pàg. 269-273).

“Una cosa que de alguna manera tendríem que rescatar los comunistas (...) es el orgullo de ser españoles (...) el orgullo de ser español es una cosa muy sana” (Ramon Tamames, economista i alt càrrec del PCE durant la transició del franquisme). “L'ascensió és l'obra de la minoria creadora i dirigent. Per les seves qualitats s'imposa, la gent en tota la societat hi té confiança, la segueix i la imita, i amb aquest mimetisme és mantinguda la cohesió i la unitat del cos social. Però quan la minoria dirigent decau, la seva capacitat de creació s'exhaureix i els revessos se succeeixen, s'entra en la decadència, i el poble, perduda la confiança en ella, deixa de seguir-la. Però els grups socials que fins llavors havien dirigit, en veure aquesta defeció, prenen una decisió fatal: mantenir llur predomini per la força. La minoria de dirigent passa a dominadora. Toynbee ho descriu gràficament: quan el músic veu que la gent ja no balla al seu so es converteix en sargent i crida donant ordres. Tots sabem com aquest procés s'aplica a la decadència hispànica. Quan la noblesa castellana en 1640 esquivava anar personalment a les guerres de Catalunya i de Portugal, la gent s'adona que les velles virtuts de govern de l'aristocràcia s'han esvaït. L'Església de Toledo domina per la força de la Inquisició. Quan la burgesia liberal, amb la desamortització de Mendizábal, ha comprat les terres de l'Església, de les ordres religioses i dels comunals dels pobles, acaba per donar suport a la dictadura del general Narváez i crea la Guàrdia Civil per a defensar les seves propietats a Andalusia. Quan en temps d'Alfons XIII la minoria dominadora ja no pot dominar darrera una monarquia constitucional i parlamentària, obre (1923) el cicle de les dictadures en què encara ens trobem. La força bruta substitueix la capacitat política” (“*La desintegració d'Espanya*”, de Josep Ma. Batista i Roca, 1968, Ed. “*El Llamp*”).

“L'enemic principal de la humanitat, actualment, és el jacobinisme. Durant un temps també ho han estat el feixisme i el comunisme” (Alfons Quintà, escriptor de la dreta sobiranista catalana, a «*Jo no sóc espanyol*», de Víctor Alexandre).

En religió: -l'hispanopapisme

“¡Pobre España, tan santa y tan humilde y tan buena!” (El rector integrista Inocencio, a “Doña Perfecta”, 1876, de Benito Pérez Galdós, 1843-1920, narrador i dramaturg realista foraster).

“El capellà ens predicà diumenge tantes coses altisonants sobre les heretgies i ofenses a la religió que fan a Madrid... Ah! Era d'escoltar... Al final escridassà a muntó des de la trona, tot dient que la religió ja no tenia defensors” (“Doña Perfecta”, 1876, de Benito Pérez Galdós, 1843-1920, narrador i dramaturg realista foraster).

“Más papista que el Papa” (expressió hispànica).

“Fer com el criat del diable, que fa més del que li manen” (Refrany català).

“Diciendo España, digo la Iglesia. Amad a España y amaréis a Dios” (Monseñor Lauzurica, obispo de Vitoria-Gasteiz, al principi del franquisme, fent feixisme catòlic espanyolista amb tota la barra i escàndol).

-En l'església catòlica.

“Devem estar sempre disposats a creure que el que ens pareix blanc és en realitat negre, si la jerarquia de l'Església així ho decideix” (Sant Ignasi de Loiola, 1491-1556, exmilitar guipuscoà fundador dels jesuïtes).

“No em sent obligat a creure que el mateix Déu que ens ha dotat amb seny, raó i intel·lecte hagi intentat de fer-ens-en bandejar l'ús” (Galileo Galilei, 1564-1642, astrònom italià acaçat per la Inquisició).

“...l'acusat no té ni el dret de triar experts ni d'anar acompanyat d'un advocat a l'eventual “conversa” amb els delegats de la “Sagrada Congregació de la Fe” (antiga Inquisició)... Tot és fet en secret... (ço fa) que els secrets esdevinguin rumors, sempre negatius per a la persona o activitats de l'acusat... Abans que l'acusat no pugui defensar-se, en la lletra incriminadora ja queda inscrita la sentència o sanció punitiva: “d'ara endavant hom no li permet ni escriure ni parlar sobre la matèria en qüestió... Es tracta d'un procés “kafkià”, si tenim en comptes que l'acusat, el defensor, el legislador i el jutge són les mateixes persones: la Sagrada Congregació. Pràcticament l'acusat no pot fer sinó signar la seva pròpia condemna, com diu H. Küng” (“Concilium”, 221, 148,

Madrid).

-En la crueltat i rigidesa:

“Faci's el miracle, encara que el faci el diable” (Refrany).

“Creure en un Déu cruel produeix un home cruel” (Thomas Paine, 1737-1809, escriptor anglès).

“Si tenim qualsevol crítica contra els nostres líders, convidem Satan a les nostres vides i opinions” (Ezra Taft Benson, 1899-1994, líder d'església nord-americà, explicant la típica versió protestant de la infal·libilitat papal aplicada als propis líders).

“És costum entre els apolo-gistes cristians de veure al comunisme com a una cosa molt diferent del cristianisme, i contrastar-ne els mals amb les suposades benediccions que gaudeixen les nacions cristianes. Això em sembla un profund error. Els mals del comunisme són els mateixos que existien en el cristianisme durant l'Edat de la Fe. L'OGPU difereix sols quantitativament de la Inquisició. Les seves crueltats són de la mateixa mena, i el dany que fa a la vida intel·lectual i moral dels russos és de la mateixa casta que la que van cometre els inquisidors onsevulla que van prevaler. Els comunistes falsifiquen la història, i l'església va fer el mateix fins al Renaixement. Si l'Església no és ara tan dolenta com el govern soviètic, es per la influència d'aquells que van atacar l'església; des del concili de Trent fins al present, totes les millores que s'han efectuat han estat gràcies als seus enemics” [Bertrand Russell, “Can Religion Cure Our Troubles? / Pot la Religió guarir els nostres problemes?”, 1954; publicat en un diari suec durant el sùmmum de la histèria anticomunista del senador Joe McCarthy).

-Crítica de crist:

“Però ai de vosaltres, fariseus, que pagueu el delme de la menta, de la ruda i de qualsevol llegum, però deixeu de banda la justícia i l'amor de Déu! Havíeu de complir això, sense passar per alt allò altre” (Jesucrist a Lluc 11:42).

“Jutgeu per vosaltres mateixos si és recte a la vista de Déu d'obeir-vos a vosaltres abans que obeir Déu” (Llibre d'Actes - Apòstols Pere i Joan en parlar amb els mestres de la llei).

Citacions: <http://art-de-viure.spaces.live.com/default.aspx>

Els problemes econòmics i la pèrdua de difusió posen en perill la terminal d'El (In)Mundo a Balears

La greu situació econòmica que pateixen els propietaris italians d'El (In)Mundo, la fallida de les expectatives creades amb les noves inversions multimilionàries a Madrid-compra de Recoletos-, la pèrdua d'ingressos per publicitat, la fugida de Jaume Matas als USA, la crisi interminable del PP, l'esclafit de la bimbolla del totxo, la crisi de les constructors d'Ibercon i Grande que pagaven grans campanyes de publicitat, la pèrdua dels centenars de milions d'euros que rebia de les institucions controlades pel PP, la crisi d'un dels principals anunciants del diari, Grupo Marsans, i el

descrèdit general del paperot foraster després de reiterades campanyes de mentides i manipulacions han provocat que la continuïtat de la seva terminal a Balears estigui en perill.

Tot just després de la derrota de Matas, la delegació d'El (In)Mundo a les colònies d'ultramar es va veure obligada a reduir dràsticament l'edició digital i a retallar la plantilla. Aque-

La espada de El Cid, para el director de EL MUNDO

sts dies, l'edició en paper és més magra que mai, poques pàgines, reducció de col·laboradors i per si amb això no n'hi hagués prou ja fa uns dies que l'edició digital no és operativa.

Ai, Pedrito piscinas! Qui t'ha vist devora en Matas fent de virrei a les colònies d'ultramar i qui te veu ara!

lobbyperlaindependencia.org

Les disculpes de Suñé encara exciten més els imperialistes espanyols hereus de Pizarro

Amb l'acte desencertat de demanar disculpes per un simple fotomuntatge, Lluís Suñé, en comptes d'aturar l'incendi d'escarafalls i potadetes ha envalentonat encara més els fatxendes espanyols com Rodríguez Molta Barra hereus de conquistadors i espoliadors extrems que ploren per l'imperi perdut. La veritat és que els nacionalistes espanyols tenen la pell molt prima i no estan acostumats que els esclaus els amollin quatre veritats. Suñé, evidentment l'ha cagada no per haver fet aquest fotomuntatge sinó quan s'ha concagat de por i ha demanat perdó.

A Luis Buñuel quan els anys 30 va fer un documental sobre la misèria de 'Las Hurdes' també va haver d'aguantar els mateixos bramuls i crits

histèrics. I això que era aragonès!

Però bé, en qualsevol cas, més enllà de les disculpes desafortunades de Suñé, el que queda per a la història és aquest fotomuntatge que sens dubte es convertirà en una passa més cap a la independència.

Fotografia: Lluís Suñé i Joan Herrera d'ICV

La censura

La Censura Invisible

“Per a la major part de les persones la major part del temps, la política tendeix a ser un joc de cap que es manifesta per la inundació de retrats amb què periòdics, les revistes, la televisió i les discussions polítiques els confronten. Aquests retrats creen un panorama mòbil d'un món, que està, en la pràctica, tancat per a la massa” (1976, Murray Jacob Edelman, escriptor britànic especialitzat a desemmascarar la farsa política).

“(A sovint, les persones entrevistades demanen que els mantinguin en l'anonimat, el qual fet, segons el parer de les autores d'aquest llibre) “reflecteix alguns dels problemes que el llibre tracta d'analitzar: la tendència del feminisme a impedir el debat obert i crear una atmosfera on dissentir es considera una traïció” (*Heterophobia: Sexual Harassment and the Future of Feminism* / *Heterofobia: L'assetjament sexual i el futur del feminisme*”, 1999, de Daphne Patai, professora de literatura comparada i estudis de la dona en la Universitat de Massachusetts).

“La vergonya ha desaparegut. La cultura de la llengua s'ha fet malbé. [Per l'analogia de llengua i cultura veieu *Les deux Sexes*”, un altre llibre censurat, silenciosament censurat en no imprimir-lo i haver-lo amagat]. En comptes de descobrir el respecte i la preocupació, tot aprenent a ser responsables per completar l'amor i activitats de l'un per l'altre, la lluita per la supervivència en el barbarisme neutre del gènere exigeix que se'n surti amb “a l'absolut caprici de l'ego”. Fins i tot la diversió és prou destructiva i separa més que no crea afectes (...) “*Ha arribat el temps de la guerra creativa de sexes. Finalment hi ha prou conflictes*” perquè “els homes i dones no estan destinats l'un per a l'altre i l'ideal de felicitat és bàsicament no factible amb l'altre sexe... i desesperat d'esforçar-se per l'harmonia” (*Vull diversió*”, pàg. 129-130, de Falko Blask, *1966, sociòleg alemany).

“Em neguiteig per la meua filla i per Internet sempre, encara que ara és massa petita per entrar-hi. Vet ací allò que em burxa. Em fa cavil·lejar que dins 10 ó 15

anys, ella em vingui i digui: *Papa, on ereu quan la llibertat de premsa fou anul·lada fora d'Internet?*” (Michael Wayne Godwin, *1956, advocat i autor estatunidenc).

“**“Sensibilitat” censoradora derivada de la covardia i del menyspreu a la veritat.**

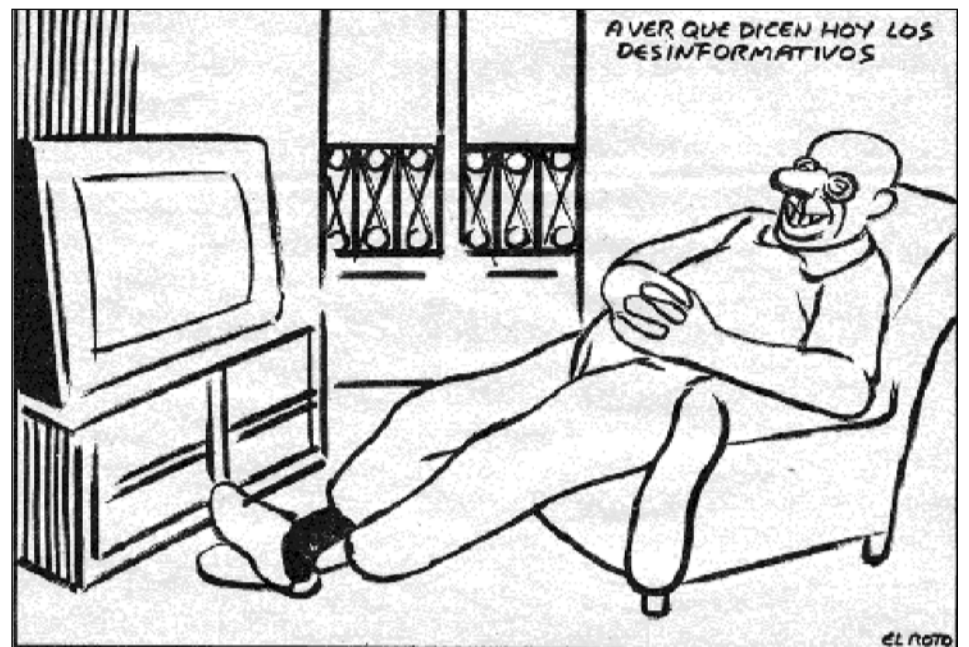
“El director del *The New York Times* cablegrafia al corresponsal del bàndol republicà, Herbert Matthews, un prec de moderació amb les descripcions horribles dels darrers dies. La sensibilitat dels lectors se sentia ferida. Ell havia parlat d'imatges de cossos esmicolats en els reiterats bombardejos franquistes sobre població civil que fugia per les carreteres cap a França” (Ricard Vinyes, historiador català).

“Tenim milers d'estudis internacionals sobre la violència masculina, però existeixen molt pocs sobre les causes o les formes de la violència femenina. Pel que sembla, un mantell de silenci cobreix les enormes xifres de la violència exercida per dones” “Segons la meua experiència, tant els homes com les dones incorren igualment en els comportaments descrits, però en conjunt, degut al fet que només les disfuncions del comportament masculí s'estudien i són objecte d'informes, la gent no comprèn que, en la mateixa mesura, les dones són igualment responsables d'aquest tipus de conductes violentes” (Erin Patricia Margaret Carney, periodista i escriptora britànica nascuda a Xina, *1939, precursora del moviment mundial d'albergs per a dones maltractades).

“Poques persones tenen prou saviesa per a preferir la censura que és útil a lloar qui els enganya” (François, Duc de La Rochefoucauld, 1613-1680, cortesà i escriptor moralista escèptic francès).

Negacionisme de la pràctica de la censura.

“Ací no hi ha censura. El que hi ha és una limitació sobre el que els periòdics poden informar” (Louis Nel, Ministre Diputat d'Informació d'Àfrica del Sud durant l'*apartheid* racista).

Inutilitat de la censura.

“Qualsevol intent de fer callar els que no són dòcils, sempre quedarà erm: no hi ha vet ni ostracismes que hagin aconseguit mai interposar-se en l'acte íntim d'un escriptor davant les seves planes” (Anònim).

Contra la censura.

“La major violació que es pot fer a una persona és llevar-li la paraula” (Dr. César Navarro).

“Si la veritat no es pot dir, que vingui el diable a mentir” (Refrany català).

“És millor de no censurar mai el que un altre escriu o diu (tret que sien simples insults bàrbars o amenaces o crides irracionals a l'odi), perquè sense llibertat d'expressió molt àmplia és molt improbable treure conclusions ni tan sols aproximades sobre el que s'esdevé realment” “El problema crònic que tenim és la manca de constància i consistència, derivada de la manca de perspectiva. Per tant, tenir-ne, copsar la saviesa vital és allò principal. Sols la llibertat garanteix la creativitat i la recerca justa i lliure de les solucions adients (*brainstorming*). Qualsevol mena de censura (tret de limitar allò que realment són abusos o mal

ús) és fatal per al desplegament d'un grup humà” (Autocitacions).

Desafiar la censura

“Parlem per a sords i contra gent que té una excel·lent oïda” (Joan Fuster, Sueca, 1922-1992, assagista pancatalà).

“Treballa amb molt d'amor un idioma que em serà molt censurat de vegades” (Vicent Andrés Estellés, «*Les acaballes de Catul*» III, 2, vv.1-2).

El censurat, el silenci

“Trobí que el dolor d'una mica de censura, fins i tot quan és infundada, és més agut que el plaer de molta lloança” (Thomas Jefferson, 1743-1826, estadista estadunidenc).

“És ximpleria, per a un home eminent, de creure poder escapar de la censura, i una debilitat de sentir-se'n afectat. Totes les persones il·lustres de l'antiguitat, i de fet de cada edat del món, han travessat per aquesta persecució ardent” (Joseph Addison, 1672-1719, escriptor, viatger i estadista anglès).

“El qui adquiriria la fama no deu mostrar-se espantat de censura. La por de censura és la mort de geni” (William Gillmore Simms, 1806-1870, escriptor de

Carolina).

“La censura és l'impost que un home paga al públic per ser eminent” (Jonathan Swift, 1667-1745, escriptor i periodista irlandès).

Honor per al censurat.

“L'intent de fer callar un home és l'honor més gran que li puguin atorgar” (Joseph Sobren, escriptor anglosaxó).

“La censura d'aquells que són oposats a nosaltres, és la lloança més alta que hom pot dar-nos” (Charles de Marguetel de Saint-Denis, Seigneur de Saint-Évremond, 1610-1703, soldat, epicuri, assagista i crític literari normand).

Autocensura.

“Podeu dir-ho tot amb la condició de no dir jo” (Marcel Proust, 1871-1922, novel·lista francès).

Què fan els qui censuren o escapcen:

“Quan gent mediocre semiculta adopta el Pensament Políticament Correcte com a premissa orientativa tendeix a convertir-se en inquisidora i fins i tot irracional i calumniadora contra qualsevol

opinió dissident, amb implicacions palesament antidemocràtiques” “Quan els fets no s'ajusten als dogmes (reaccionaris o “revolucionaris”, tant hi fa), els totalitaris intolerants volen mentir i censurar les dades a fi que el dogma inamovable (superstició) triomfi...en el buit (del cap d'idiotes diplomats)” (Autocitacions).

“...Les posicions que el Sínode ha de presentar al Papa són d'antuvi escapçades pel Papa...Els bisbes s'adonen que, en realitat, sovint són uns escolans ensinistrats per a dir “amèn”; que, ja abans de començar el Sínode, amb les preguntes vénen redactades les respostes...Roma -diuen- no té en comptes llurs parers a no ser que sien un eco dels del Papa” (“*Transparència al cim*”, J. Rovira Tenas, capellà català).

“El que em fa fàstic és la mà esquerra que exhibeixen alguns censors (censuradors)” (Joan Borda, poeta mallorquí).

Què és censurable?

“No hi ha cosa més censurable que un amic que no sia sincer” (Molière [Jean Baptiste Poquelin], 1622-1673, comediant i actor francès).

Espanyols, no us sona Karadzic?

Els diaris de tot el món parlen aquests dies de la detenció de Karadzic. També els diaris espanyols en parlen. Tranquil·lament, en parlen tranquil·lament, com si res, i li diuen monstre i genocida sense fer la menor autocrítica. De veritat, espanyols, que Karadzic no us sona de res? De veritat que no us recorda res? Cap paisatge de la vostra història recent? De veritat que el concepte de Gran Sèrbia no el relacioneu amb res del que vosaltres heu fet? Encara alguns columnistes d'aquests diaris relacionen Karadzic amb els perills dels nacionalismes perifèrics, que és tal com es refereixen a nosaltres. Més aviat em sembla, espanyols, que Karadzic va jugar, en tota aquella mortaldat, un paper ben centric.

Encara avui, Sèrbia, Rússia i Espanya continuen sense reconèixer Kosovo. Rússia ha anat una mica més enllà dient que la detenció de Karadzic és un assumpte intern i que espera que se'l jutgi amb parcialitat. Hi ha un sol fil que cus aquesta història, un fil d'ocupació i de sang, un fil de barbàrie propagada per tots els mitjans. Un fil d'arrel sinistra i antiga, des de sempre criminal.

Els diaris espanyols parlen de Karadzic com

si res i al País Basc Espanya hi prohibeix una consulta popular. Hi prohibeix la democràcia, que pacíficament els bascos es puguin expressar. Quina via els estan deixant? Els diaris espanyols parlen de la detenció de Karadzic en tercera persona i a Catalunya porten tots aquests anys ocupant-nos, assassinant-nos i saquejant-nos, i encara avui ens segueixen robant i es neguen a complir les lleis que ells mateixos han votat: el sistema de finançament que preveu l'Estatut i que Espanya ha votat. Espanya ha dut sempre un Karadzic al cor i ens ha intentat exterminar a cada època com més pràctic li ha semblat. Ara hi ha excessos que estèticament no es pot permetre, però l'arrel del mal continua intacta i hi ha un mateix propòsit d'eliminar-nos sense cap mena de pietat.

Reproduït de <http://www.salvadorsostres.com/>

Mercenaris sud-americans

Els colombians celebren la independència contra Espanya mentre ataquen el català, basc i gallec

El passat 20 de juliol, el fatxa amic dels paramilitars colombians, represor de les cultures i llengües indígenes (txibtxa, arauac, quítxua i carib) i actual ambaixador de Colòmbia a l'estat espanyol, **Carlos Rodado Noriega**, va presidir la festa commemoració del 198è aniversari de la independència de Colòmbia contra Espanya celebrat davant l'estàtua de l'heroi de la independència, **Simón Bolívar**, que hi ha al Parc Oest de Madrid.

Aquest subjecte impresentable

anomenat **Carlos Rodado Noriega** és

el mateix tipus de baixa estofa que atemptant contra les lleis més elementals de la diplomàcia internacional i ficant-se en assumptes interns de l'estat espanyol va donar suport al '**Manifiesto**' franquista, genocida, racista i criminal que llançat des de Madrid persegueix l'extermini del català, el basc i el gallec.

Vatualmón de colombians esquizofrènics com **Carlos Rodado Noriega**! Si tan satisfests estan d'Espanya i dels espanyols per què no demanen al govern espanyol que torni enviar el seu exèrcit d'ocupació a Colòmbia per tal de recuperar la condició de colònia que tenia abans de la declaració d'independència de 1810 i abans de la batalla de Boyacá (7 d'agost de 1819) en la qual **Simón Bolívar** derrotà les tropes del general espanyol, **José María Barreiro**?

Eroscatalà

[Pollastre de la setmana](#) Gwen Stacy (29/07/2008)

Pere Francesc

Quin talent en Pere Francesc
Llàstima que sigui tant fresc
Amb la pilota als dits és un geni
Però sempre prefereix fer-ho amb l'Eugeni
Si algun dia canvia d'orientació
Me l'enduré a l'habitació
I constatarà de primera mà
Que bé que la sé mamar

[Humor](#) Otis Toole (28/07/2008)

Rebosteria fina

[Enquestes](#) Henry Lee Lucas (24/07/2008)

Molta tolerància però poca pràctica en relacions homosexuals

Els catalans ens mostrem com un poble notablement tolerant però certament poc practicant, en temes d'homosexualitat. De fet el 38% dels votants a la nostra darrera enquesta, diuen que mai provarien una relació d'aquesta mena, però que no els importa que altra gent ho faci. Els que ho han provat alguna vegada, sumen un 19%, proporció on s'ha de sumar l'1% que ho han provat un sol cop però no van tenir-hi una bona experiència, el 5% que ho fan quan la seva parella vol fer un trio, i el 5% més que diuen que són obertament homosexuals. Els més intolerants són el 19% que diuen trobar-ho fastigós. També hi ha un 11% de persones que diuen que no ho han fet mai, però que estarien encantats de provar-ho.

erants són el 19% que diuen trobar-ho fastigós. També hi ha un 11% de persones que diuen que no ho han fet mai, però que estarien encantats de provar-ho.

[Ocellota de la setmana](#) Jim Beam (28/07/2008)

Antònia

Quina millora que ha experimentat l'estament militar
Amb un personal així ens tornariem a allistar
I és que en qüestió d'arsenal
Tenim allò que més val
I ho donem tant bé de preu
Que ni tan sols ho notareu
Si n'Antònia ho vol provar
Només ens ha de telefonar

[Llegendes de l'erotisme](#) Remöhead (25/07/2008)

Sam Fox, la dona enganxada a dos immensos pectorals

Samantha Fox, tot i néixer al 15 d'abril de 1966, va fer-se una imatge precoç en el món de la música disco, gràcies a diversos èxits a les llistes. El seu magnetisme però, no era tant pel seu talent musical –bastant limitat d'altra banda– com per la seva immensa pitrera. Parafraçant a Quevedo, Sam Fox era una dona enganxada a dos grans bombones de butano, a dos melons llimoners, a dues boles prenyades de

bitlles. Una grandíssima dona, adherida a dos pits que van fer perdre el nord a no pocs homes i dones, com ara al torero Rafael Camino, amb qui va viure un idil·li. Molts joves de finals dels vuitanta, van viure els seus particulars idil·lis amb els pòsters de la cantant ensenyant-nos els seus generosos perímetres de carn.

[Humor](#) Henry Lee Lucas (26/07/2008)

Amb la zoofília no s'hi juga

[Enquestes](#) Gwen Stacy (25/07/2008)

Quina és l'edat que més us excita?

Atenció eroscatalans!!!! Nova enquesta activa des de fa dos dies. Ara us demanem de quina edat són les persones que més us exciten. Us agraden més aviat joves o més aviat grandotes. Teniu tot un ventall d'edats per delatar les vostres preferències.

A nosaltres, com podeu imaginar-vos, ens excita tot el ventall, però per això tenim les enquestes: per depurar afinitats i saber de quin peu (o eina) calcem.

Anecdota Henry Lee Lucas (27/07/2008)

Campbell, la top sense complexos

Sabeu quina forma tenen els pits de la Judit Mascó? O el número de pèls públics de la Schieffer? Doncs de qui ho podeu saber tranquil·lament és de Naomi Campbell, una de les poques top models que no han tingut cap recança en el decurs dels anys, per mostrar al cent per cent una anatomia privilegiada. Un exemple a seguir en aquest camp de l'erotisme. En altres, com en el de la vida privada, segurament no tant. O sinó ja em direu com pot ser que arribés a estar liada amb el ballador de flamenc Joaquín Cortés?

Acudits

Això, si fa no fa, va anar així: Una vegada en el regne del cel, Déu Nostre Senyor es va absentar per sis dies. El setè dia, l'Arcàngel sant Miquel se'l va trobar descansant i li va preguntar "Déu, on heu estat?". Amb un somriure gros de satisfacció, li va respondre: "Mira, Miquel, mira cap avall i veuràs el que he creat."

L'arcàngel, mirant-ho, va dir bocabadat

"I què és això?"

I Déu va respondre "És un planeta, i hi he posat vida. Es dirà Terra i serà un lloc on tot estarà equilibrat."

- Equilibrat? Què voleu dir?

- Molt senzill!, mira, per exemple, Europa del nord serà un lloc amb grans riqueses i oportunitats. En canvi, el sud serà més pobre. L'Orient mitjà serà una zona calenta. Per aquest costat he posat gent de color blanc i per aquest altre, de color negre. Més cap aquí, hi farà calor i hi haurà molta sorra i més cap allà, hi farà

fred i les muntanyes estaran cobertes de neu...

I mentre Déu s'anava explicant, l'arcàngel cada vegada estava més impressionat amb la feina que havia fet, i es va fixar en un petit punt de la Terra:

- Què és allò?

- Ah!, això és Catalunya. El lloc més gloriós de la Terra. Ja veus que té forma de triangle, com el triangle de Déu. Té platges magnífiques, muntanyes meravelloses i paisatges espantosos. La gent de Catalunya serà modesta, intel·ligent i sem-

pre estarà de bon humor. Seran emprenedors i voltaran el món. Tindran fama de ser molt sociables, treballadors, infatigables i assenyats. Tothom els coneixerà per la seva diplomàcia i pacifisme. L'arcàngel es va quedar impressionat amb tots aquests detalls i, finalment, va preguntar:

- I l'equilibri, Senyor, on és?

- Molt senzill, espera que ara t'explicaré el grapat de torracollons que he posat al costat d'aquests, en un país que s'anomena Espanya.

Els madrilenys, si poguessin, matarien Laporta com ja van assassinar el president màrtir, J. Sunyol

A la vista del que està publicant la Brunete mediàtica madrilenya, tant del PP com del PSOE, contra Joan Laporta per l'afer dels nazis d'Air Berlín, és evident que els madrilenys si poguessin afusellarien **Joan Laporta** com ja van assassinar el president màrtir del Barça, **Josep Sunyol**, afusellat a Madrid dia 6 d'agost de 1936. I que consti que ara, igual que el 1936, la premsa botiflera i espanyolista de Barcelona també aplaudiria aquest assassinat.

Reproduït de http://ca.wikipedia.org/wiki/Josep_Sunyol_i_Garriga Josep Sunyol i Garriga De Viquipèdia Dreceres ràpides: navegació, cerca

Josep Sunyol i Garriga (Barcelona, 21 de juliol de 1898 - serra de Guadarrama, 6 d'agost de 1936) fou president del FC Barcelona i directiu de la Federació Catalana de Futbol, destacat polític d'Esquerra Republicana de Catalunya, diputat d'ERC a les Corts de Madrid el 1931, 1933 i 1936. Així mateix també fou president del RACC des de 1933 fins al novembre de 1934, gran amant de l'esport, mecenes cultural, fundador i impulsor del periòdic esportiu *La Rambla*, lluitador i patriota.

El primer contacte directe amb el FC Barcelona va ser l'any 1925 quan les autoritats espanyoles van clausurar l'entitat a causa d'una demostració espontània al camp de les Corts en contra de la dictadura de Primo de Rivera. L'aquell moment president de l'entitat, Joan Gamper, es va veure obligat a marxar de Catalunya i Josep Sunyol, militant catalanista, va decidir fer-se soci del club aquell mateix any 1925. Aviat va entrar en les diferents juntes directives, l'any 1934, Anna Maria Martínez-Sagi, a instàn-

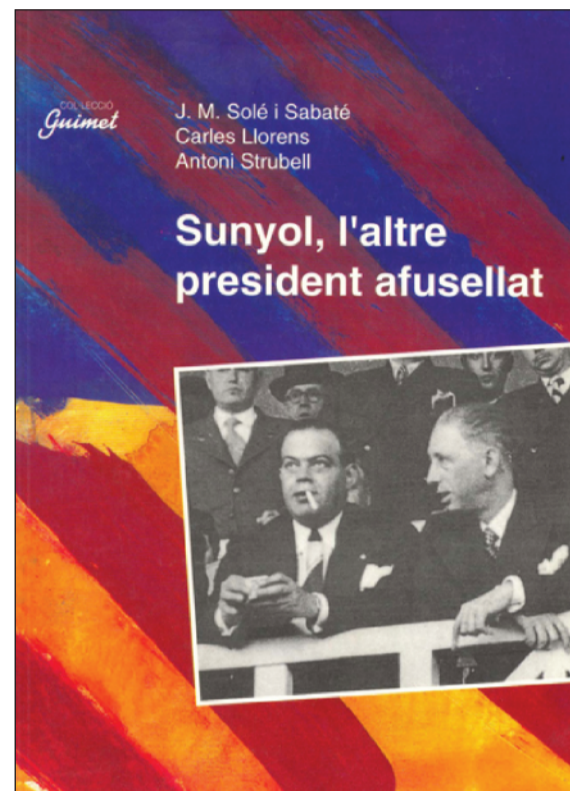
cies de Josep Sunyol, va ser la primera dona que va formar part de la directiva del Futbol Club Barcelona.

El juliol de 1934 persones influents li ofereixen la presidència del FC Barcelona en assemblea general i ell la rebutja. Així i tot se li demana que proposi un president i així ho fa: Josep Sunyol proposa a Esteve Sala, qui presidí el club durant un any amb resultats molt positius. L'any següent aquest deixa la presidència per motius de salut i Josep Sunyol torna a ser aclamat. Aquesta vegada va accedir a presidir l'entitat i el 17 de juliol de 1935 en va ser president del Futbol Club Barcelona, accedint a les peticions dels socis.

Vida política

Simpatitzant amb diferents col·lectius i partits que defensaven la identitat de tots els catalans. Va ser un destacat polític d'Esquerra Republicana de Catalunya i el 28 de juny de 1931 es presenta a les eleccions a diputats al Congrés dels Diputats. El triomf d'Esquerra Republicana de Catalunya fou aclaparador i Josep Sunyol surt diputat. Repeteix com a diputat l'any 1933 i també l'any 1936.

Impulsor de la premsa republicana de masses, fundà el 1930 el diari *La Rambla*, que pretenia lligar els conceptes d'esport i ciutadania per a millorar la societat del seu temps, oferí la seva folga-

da posició econòmica en el compromís social i polític a partir de la defensa i la dignitat de la persona. En aquesta faceta periodística a *La Rambla*, Sunyol intentava fer pedagogia catalanista a través de la crònica esportiva. Va ser una publicació polèmica i va ser suspesa per ordre del govern espanyol durant alguns anys. En el darrer article que publicà en la seva vida, el juliol de 1936, reafirmava la seva fe en els principis de llibertat i de democràcia social.

Per aquests ideals va morir en anar cap a Madrid, el 6 d'agost de l'any 1936 va ser afusellat a la serra de Guadarrama sense judici previ per les tropes franquistes. Fins i tot després de mort, se li va obrir un expedient en virtut de l'aplicació de la *Ley de Responsabilidades Políticas* de 9/2/1939.

Com a homenatge al seu barcelonisme i catalanitat, una penya barcelonista de Palafolls porta el seu nom.

Salut

El Departament de Salut adverteix sobre els riscos de prendre medicaments adquirits a través d'Internet

En els darrers anys a Internet hi ha hagut un increment molt significatiu de pàgines web des d'on s'ofereixen medicaments de prescripció mèdica de manera il·legal. En un recent estudi publicat per Aliança Europea per a l'Accés a Medicaments Segurs (EAASM) s'ha demostrat que un 62% dels medicaments adquirits a través d'internet són falsos o bé no compleixen els requisits mínims de qualitat exigits als medicaments. Així mateix, en moltes ocasions la seva aparença fa que una persona no experta pugui creure que es tracta de medicaments originals o que són correctes.

Fins no fa massa temps, el comerç de medicaments falsificats s'havia centrat en països en vies de desenvolupament, ara però, amb la venda per Internet, està entrant amb força en els països desenvolupats. A l'any 2006 en les duanes dels països de la Unió Europea hi va haver un increment del 384% en el nombre de medicaments il·legals i/o falsificats decomissats.

Davant d'aquest fenomen, el Departament de Salut vol advertir a la ciutadania que prendre medicaments de prescripció mèdica adquirits a través d'Internet **pot suposar un risc per a la seva salut**, que fins i tot pot comportar la mort, ja que aquests medicaments il·legals i/o falsificats no compleixen els requisits mínims de seguretat, eficàcia i qualitat.

Els ciutadans han de tenir present que:

Els medicaments il·legals i/o falsificats són potencialment letals perquè freqüentment contenen components incorrectes, en alguns casos tòxics, o la dosi del principi actiu és inadequada o, fins i tot, no en porten gens. Sovint es fabriquen en instal·lacions clandestines les quals no disposen de les mínimes condicions higièniques.

A l'Estat espanyol, la venda a través d'Internet de medicaments que requereixen prescripció mèdica és il·legal. Per això, cal desconfiar d'aquelles pàgines web que ofereixin enviar els medicaments adquirits al domicili ja que estan fent una activitat il·legal.

La utilització de medicaments que requereixen prescripció mèdica sense el diagnòstic i valoració prèvia de l'estat de salut per part d'un metge pot comportar

que es presentin efectes indesitjables per a la salut, ja que aquests medicaments s'han d'utilitzar en unes condicions molt determinades tenint en compte les seves indicacions, contraindicacions i interaccions, les quals només pot valorar adequadament un metge.

Els medicaments a l'Estat espanyol estan sotmesos a un procés d'avaluació i registre previs a la seva comercialització per part de les autoritats sanitàries per tal d'assegurar la seva qualitat, eficàcia i seguretat. La seva obtenció a través de les oficines de farmàcia dóna garantia als ciutadans de la autenticitat d'aquests medicaments, assegura que s'han conservat d'una manera adequada i es dispensen acompanyats de la informació necessària per a la seva correcta utilització.

Sovint la informació que consta en les pàgines web que venen il·legalment medicaments és incompleta i esbiaixada ja que només esmenten els suposats beneficis que tenen els medicaments que ofereixen, aportant en moltes ocasions testimonis de dubtosa credibilitat, i ocultant els potencials efectes adversos que tenen. Això fa que les persones que els adquireixen no siguin conscients del risc que pot comportar per la seva salut el prendre'ls.

En aquestes pàgines web no hi sol haver mai cap informació sobre la ubicació física real de qui és responsable d'aquella pàgina, per la qual cosa és molt difícil identificar responsabilitats en els casos de frau o problemes de salut derivats de la utilització dels medicaments adquirits en aquestes pàgines.

A més a més deis riscos per a la salut, hi ha el perill de què les dades de caràcter personal i bancàries que es facilitin en el moment de la compra a través d'aquestes pàgines web siguin utilitzades de manera il·lícita.

Per tot això, des del Departament de Salut es demana a la ciutadania que no adquireixi medicaments per Internet.

Per a resoldre qualsevol dubte que en relació a possibles medicaments il·legals i falsificats es pot fer arribar una consulta al correu electrònic següent:

alertesfarmacia@gencat.cat.

Pla per prevenir els efectes de l'onada de calor. Any 2008

Un estiu amb salut

Consells per evitar problemes causats per la calor

L'onada de calor: un perill per a la salut

Les temperatures molt extremes i l'excés de calor produeixen una pèrdua de líquids i de sals minerals (clor, potassi, sodi, etc.) necessaris per a l'organisme. Aquest fet pot agreujar una malaltia crònica o provocar deshidratació i esgotament. Si l'exposició a temperatures tan elevades es perllonga, es pot patir un cop de calor, que és una situació que pot acabar sent greu.

Hi ha alguns símptomes que ens poden alertar que algú està patint un cop de calor: temperatura molt alta, mal de cap, nàusees, set intensa, convulsions, somnolència o pèrdua del coneixement. Davant d'aquests símptomes, traslladeu la persona a un indret més fresc, doneu-li aigua, mulleu-la i venteu-la. I aviseu urgentment els serveis sanitaris (061).

Presteu atenció a aquests consells, sobretot si esteu entre aquests col·lectius o sou familiars o coneguts d'aquestes persones:

Gent més gran de 75 anys.

Persones amb discapacitats físiques o psíquiques i limitacions de mobilitat o autocura.

Persones que realitzen un activitat física important.

Nadons.

Persones amb hipertensió arterial, diabetis, malalties cardiorespiratòries, hepàtiques, Parkinson, Alzheimer, obesitat o altres de cròniques.

Persones que prenen una medicació especial (tranquil·litzants, antidepressius, psicòtrops o diürètics).

Protegiu-vos del sol i la calor

A casa, controleu la temperatura:

Durant les hores de sol, tanqueu les persianes de les finestres on toca.

Obriu les finestres de casa durant la nit, per refrescar-la.

Estigueu-vos a les estances més fresques.

Recorreu a algun tipus de climatització (ventiladors, aire condicionat) per refrescar l'ambient. Si no teniu aire condicionat, mireu de passar com a mínim dues hores al dia en llocs climatitzats (centres comercials,

cinemes...).

Refresqueu-vos d'una manera freqüent.

Al carrer, eviteu el sol directe:

Porteu una gorra o un barret.

Utilitzeu roba lleugera (com la de cotó), de colors clars i que no sigui ajustada.

Procureu caminar per l'ombra, estar sota un para-sol quan sigueu a la platja i descanseu en llocs frescos del carrer o en espais tancats que estiguin climatitzats.

Porteu aigua i beveu-ne sovint.

Mulleu-vos una mica la cara i, fins i tot, la roba.

Vigileu en els trajectes amb cotxe durant les hores de més sol i no hi deixeu els infants amb les finestres tancades.

Limiteu l'activitat física a les hores de més calor

Eviteu sortir a les hores del migdia, que és quan fa més calor.

Reduïu les activitats intenses.

Beveu força i vigileu l'alimentació Beveu aigua i suc de fruita tant com pugueu, fins i tot, sense tenir set.

No prengueu begudes alcohòliques.

Eviteu els menjars molt calents i els que aporten moltes calories.

Informeu-vos bé

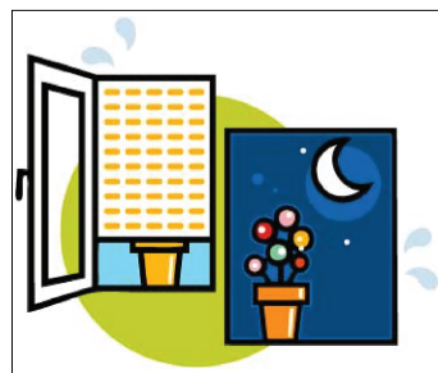
Informeu-vos dels horaris dels centres d'atenció primària que teniu més a prop, tant del vostre municipi com del lloc on aneu de vacances.

902 111 444. Recordeu aquest número de Sanitat Respon, que us pot atendre diàriament, durant les 24 hores. Allí us indicaran els centres sanitaris oberts i us poden donar consells de salut.

Recordeu que a les oficines de farmàcia podeu obtenir informació sobre com es poden evitar els problemes causats per la calor.

Seguiu les prediccions meteorològiques que us puguin anticipar els dies més calorosos.

Acudiu amb antelació als professionals sanitaris i socials per prevenir els possibles problemes per a la vostra salut.

Poesia

Història de la plaça d'Algaida

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Can Xalet en es costat,
que mos fa cap de cantó,
fou mestre de guarnició
i fou molt anomenat.
Ell feia sa feina bé;
De tota classe en va fer,
Va ser home ben format

A bons Aires se'n va anar,
Per guanyar molts de doblers,
Això s'usava aquells temps,
Molt de gent s'embarcà,
Se va saber situar,
I va guanyar molts de duros,
Sense que tengués apuros,
A Algaida va retornar

Quant ell aquí se trobà,
Se casà amb na Teixidora
Una dona molt rumbosa,
Que als homes feia girar;
A molta gent estranyà,
Aquella nova unió,
Amb les coses de l'amor,
Moltes sorpreses hi ha.

Can Sant a s'altra cantó
Era una casa molt rica,
Un parell de bona mida,
Carruatge i carretó.
Parell de lo millor,
Ells pogueren presumir,
es parell sempre sortí
ben lluent, amb distinció.

Sa duia se pretensió
De sa terra be conrar,
I també s'ametlerar,
Que be sabien podar,
Sa finca varen tancar,
Per posar-hi animals,
eren uns temps triomfals,
dona gust es contar-ho.

Un missatge van llogar,
Que era vilafranquer,
Un bon sistema dugué,
Melons a la seca sembrà.
La gent el va censurar
Dient que no anava be,
Amb l'èxit que ell tengué,
Tothom el va imitar.

En Pep va donar exemple,

A tots els algaidiners
Tomatiquera i pebrers,
Sa gent va quedar contenta,
Ho començaren a entendre,
Després d'haver-ho provat,
Prescindiren des mercat,
Fent collites dia i vespre.

A sa Novella va anar,
En Pere s'innovador,
També va ser promotor,
De sa màquina de sembrar,
Es pagès anava allà,
Per ajudar a n'en Pere,
tenia bona mollera,
moltes coses va inventar.

Es carrer del Rei trobam,,
Que mos separa es cantó,
Amb s'Hort del senyor rector,
Que tan formós contemplam;
Allà mos imaginam,
Quan feren ses partions,
Eixamplaren els racons
Perquè no és morís de fam.

Davant ses evolucions
Que a tots mos han succeït,
Aquest Hort tan escollit,
Avui val molts de milions.
No en feren partions,
Perque a ells no els convé,
Tot això de lluny mos ve,
Observam ses intencions.

En Toni Budoï vivia,
Veïnat de s'Hort des rector
Un home treballador,
Que fortuna amassaria.
Als devuit anys partiria,
Amb els soldats a lluitar,
En els Carlins a ajudar,
Amb sa lluita que hi havia.

Deu anys en guerra va estar,
A favor d'aquells Carlistes,
Eren unes hores tristes,
Sa vida que ell passà.
Moltes bales i poc pa,
Hi havia en aquell temps,
De fet, molts d'homes valents,
Sa metralla los matà

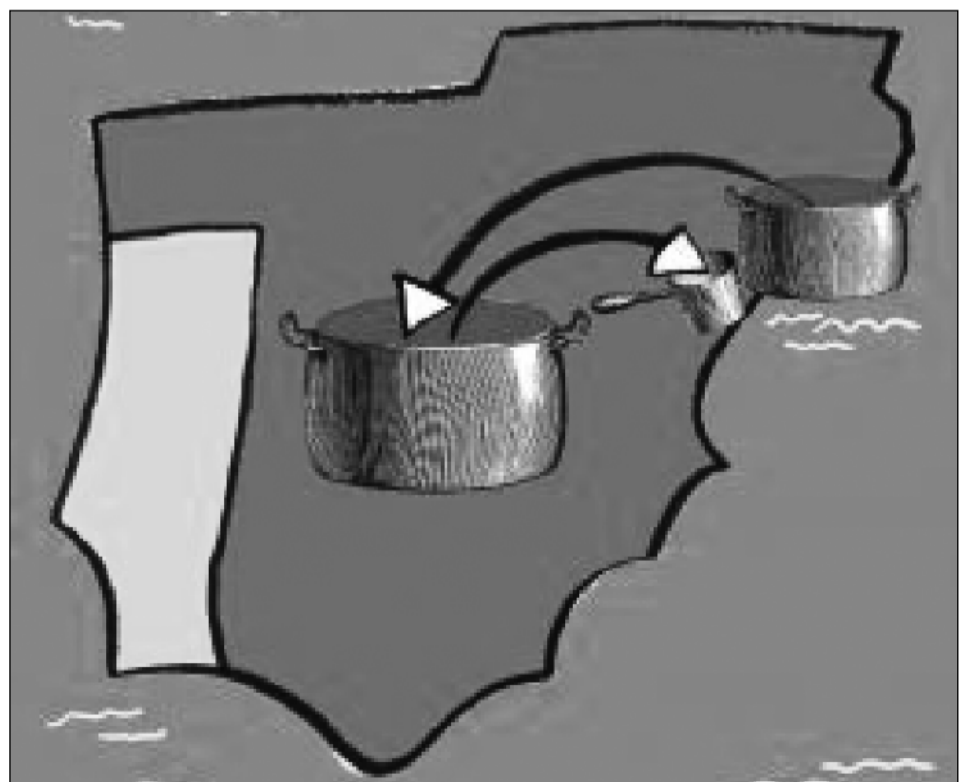
ERC demana l'11-S un clam nacional pel finançament

ERC demana l'11-S un clam nacional pel finançament. Els republicans tornen a instar els partits a participar en una marxa unitària per denunciar l'espòli fiscal i criden els empresaris a sumar-s'hi. ICV els retreu que reclamin el concert si no hi ha acord. Barcelona Ult. Act. 09.08.2008 - 11:27 hs

Constatat l'incompliment del govern espanyol dels paràmetres que marca l'Estatut en matèria de finançament, Esquerra va fer una crida ahir als partits i a la societat civil per convertir la Diada en un "clam nacional" que denunciï l'espòli fiscal i que reclami un finançament just. Els republicans, que han demanat a les formacions catalanes que l'11 de Setembre s'escenifiqui el malestar amb el govern espanyol amb una manifestació unitària i encara esperen resposta, van aprofitar les queixes del món econòmic per cridar també els empresaris a perfil·lar un acte de protesta similar al que l'IESE va organitzar l'any passat per reclamar que el Prat es converteixi en un hub internacional. Aquesta crida a l'empresariat té lloc just després que la Cambra de Comerç de Barcelona, Pimec i Cecot instessin els governs català i espanyol a fixar una nova data per pactar el nou model de finançament. A la pressió política s'hi ha afegit aquests dies la pressió empresarial perquè es compleixi el calendari que fixa l'Estatut, que avui fa dos anys que va entrar en vigor. Crítiques pel concert Segons el vicesecretari general de coordinació interna i acció electoral d'Esquerra, Eduard López, es podrien explorar iniciatives conjuntes en les quals els sectors econòmics se sentissin còmodes. López, que va celebrar que els empresaris alcin la veu per defensar la necessitat de pactar un bon model, considera

que "si hi ha unitat política i es compta amb la complicitat dels principals agents socials i econòmics catalans, ens en sortirem". Esquerra prepara per al mes que ve una campanya de denúncia de l'espòli fiscal i té previst tornar a posar damunt la taula la reclamació del concert econòmic, tal com ja fan alguns dirigents aquests dies. Ahir en va tornar a parlar el conseller d'Innovació, Josep Hugué, que en un apunt al seu blog va manifestar que no passarà gaire temps abans que el Tribunal Constitucional o el ministre d'Economia, Pedro Solbes, tractin de justificar "amb la Constitució a la mà la pervivència d'un model de finançament injust com l'actual". Concert i desconcert Hugué afirma coincidir amb el socialista Miquel Iceta en opinar que sense un model just "és inevitable la demanda del concert econòmic". Però no hi estan d'acord els seus socis d'ICV-EUiA, que precisament ahir van reclamar als republicans que deixin d'amenaçar amb el concert perquè, al seu parer, genera "desconcert i frustració". Així ho va manifestar el portaveu dels ecosocialistes al Parlament, Jaume Bosch, que va comparèixer per denunciar l'incompliment "flagrant" del govern espanyol. Per Bosch, l'executiu de José Luis Rodríguez Zapatero és el responsable en exclusiva de l'incompliment del calendari que fixa l'Estatut. Tota una rèplica a la secretària d'organització del PSOE, Leire Pajín, que va apuntar dijous que la responsabilitat és compartida i que el govern de la Generalitat en té una part de culpa. Bosch no creu que la reclamació del concert prengui força després que s'hagi constatat l'incompliment de Zapatero perquè "el que va aprovar el poble de Catalunya és l'Estatut, no el concert".

Reproduït de www.avui.cat

PETITS ANUNCIS

BORSA IMMOBILIÀRIA

IMMOBILIÀRIA CALA GAVIOTA. Compra, venda, lloguer i assessorament. Estanys, 27 Colònia Sant Jordi. Tel. 971 655 722 www.cala-gaviota.com

NORD MALLORCA Immobiliària. Administració de finques. Lloguer i venda. Gabriel Roca, 23. Tel. 971 54 654 www.nordmallorca.com

GRAN VIOBRA. Construccions en general. Venda i lloguer d'immobles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@granviobra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIA TOÑIRUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 56654. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 971 551 877. www.toniruz.com

TRASPÀS per no poder atendre, botiga de roba de la llar i de moda al carrer d'Isaac Peral, 44 de Cala Rajada. 10.000 . Tel. 699 628 088

LLOGARIA soterrani per viure a S'Arenal. Tel. 617 005 901

TRASPÀS LOCAL COMERCIAL. 230 M2. Negoci de souvenir en ple rendiment a la Plaça des Castellot de Santa Ponça. Tel. 971 691 742

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

VENC PIS A S'ARENAL. 180 m2. 5 habitacions, cuina menjador amb xemeneia, rebost, bany, dutxa, 30 m2. de terrassa. 240.000 . Tel. 971 662 498

TRASPÀS SABATERIA. Per 30.000 , al carrer d'Aragó de Ciutat. Lloguer 250 . Tel. 971 243 553/615 016 870

IMMOBILIÀRIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmoiarbona.com.

BORSA DEL MOTOR

Josep Vallespir i Gost, S.L. Exposició i venda, servei de mecànica. Venda de cotxes usats. Avinguda del Cid, 44. Carroceria i Pintura, carrer Sant Joan de la Creu, 65 - Tel. 971 427 586. Mòbil 610 427 614 – SA RENALT SON FERRIOL

PERSONALS

SEPARAT de 45 anys, coneixeria al-lota un poc més jove que ell per a relació estable. Tel. 971 747 023

PRODUCTES ECOLÒGICS

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CANCOLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterràni, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivet, ni cap altre producte químic o sintètic.

Suau, confortable, antial·lèrgic. Venda al'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

CARNISSERIA ECOLÒGICA Ca na Cris. Sa Perxa. Productes artesanals. Avinguda Carles V, 22- Davant el Poliesportiu. Lluçmajor. Tel. 971 120 089

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geobiològics. www.lacasa natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 euros. Servei a la carta. Ciutat, 18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT SILLER. Cuina mallorquina. A la carta 40 de mitjana. Roger de Llúria, 48 Port de Pollença. Tel. 971 866 210

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CA S'HEREU. Menú del dia a 8 . Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binisalem. Tel. 971 886 873

LES DELÍCIES. Restaurant - pizzeria - barbacoa. Carns a la brasa i peix fresc. Carretera d'Alcúdia a la frontera de la Platja de Muro. Tel. 971 890 273

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euros beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7 . Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

DER METZGER. "Leberkäs" Paté de carn de Baviera), salsitxa amb salsa curry, salxitxa alemana torrada al pa, salsitxa a la "Vienna" amb ensalada de patates. Carrer Mussol, 12 Son Ferrer. Tel. 607 180 849

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pol-

lença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CA NATURE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica, 4, S'Arenal, al costat de la benzinera. Tel. 971 266 745

ES RECÓDEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12 , festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURACIÓ DE MOBLES. Xavier Barceló. Carrer d'en Cerdà, 105 Mòbil 687 559 600 Porreres

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6 , carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBÀ. Menú Del dia a 8 . Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ESCRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km. 41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS PROFSSIONALS

ESTÈTICA IMASSATGES MARI. Depilació, manicura, ... Massatges, antiries... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Al costat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeroportocolom@telefonica.net

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria). Tel. 609 606 497

TALLER GINARD. Venda de cotxes i tractors nous i usats. Carretera de Santa Margalida s/n. Maria de la Salut. Tel. 971 525 731

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom, 34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animallets. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

RE CART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil 630 678 416 Manacor

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nch-informatica.com

COSADEDOS. Tapisseria, descans, mobles, decoració. Distribuïdor de matalassos Delanubbi. Carrer del Bisbe Taixaquet, 62 Lluçmajor. Tel. 971 748 088

AUTONAUTICAMANACOR. Tot per la pesca. Embarcacions neumàtiques, motors fora borda, rodets, canyes, fils, esquers, pesca submarina, vestits, fusels... Ses Parres, 61 Manacor 971 553 780

CANAROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

HIDROTUB. Subministraments de materials per a reg, piscines, fontaneria... C/València, 63 Son Bugadelles-Calvià. Tel. 971 693 241 hidrotub@blueforever.net

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L. Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació... Paviments, trespols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrollable, corredora, batent. Venda, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

ÒPTICA SANTA PONÇA. Riu Sil, 10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferrer. Mòbil 661 711 656

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venda d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniadrover@

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI

CognomsTel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i envieu-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

gmail.com

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicens Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2. Tel. 971 759 259 Can Valero

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69. Tel. 971 631 563 Sòller

MICOCINA. Cuines modernes i clàssiques. Brillants i mates. Postformades, laminades i de fusta en tots els models i colors. Antoni Noguera, 28. Ciutat. Tel. 971 421 540

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

CA'S DENTISTA. Sant Martí, 2. Tel. 971 832 186 Vilafranca

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirosello@terra.es LLubí

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristofor, 26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

NO ÉSPECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

FONTANERIA BAIX DES COS. Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

SUBWAY URBAN WEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla, 44 A. Tel. 971 160 157 Campos

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuim cerveses britàniques. Guinnes, Heinek, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 LLubí. Tel. 971 522 280

INFOCASACOLOM.COM. Laseva immobiliària a Portocolom.

CAN FESOL. Ferrreteria, adrogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, joguets. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

CONSTRUCCIONS I FONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, rees. Es Campden Ventura, 2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

INTERNETBALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Calidad ISO. Telf: 971525465 - 658970701 - info@internetbaleares.es - www.internetbaleares.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejos d'aigua garantida. Tel 620 632 714

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaimades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sòller

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sòller. Tel. 656 951 382

NOULLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent, 1-1 Tel. 666 588 405 Llucmajor

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructores i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670027726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de pa, restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció, 16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES ISIS. Fertilitzadora, 2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes automàtiques i enrotllables. Porreres. Tels 607 362 516/ 902 200 940

MRTINFORMATICA. Sant Roc, 32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrtinformatica.com www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT. Molí d'en Negre, 2 Porreres. Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel Bover. Carrer Sala i Verd, 14 Porreres. Tel. 971 168 414

EXPERT J. GARCIA. Venta d'electrodomèstics. Instal·lacions elèc-

triques i fontaneria. Carretera Porreres-Montuiri K. 4'8. Tel. 677 449 608. Correu electrònic: garcia.v@wanadoo.es

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta, 10. Tel. 647 647 969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICARAVIMA. Major, 148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrenador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major, 148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu, 3. Porreres. Tel. 971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel. 971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa, 20. Porreres. Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Porreres-Montuiri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuiri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstalacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís, 31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa, 27 Tel. 971 166 628-629 005 089 itgrimaltsl@hotmail.com www.itgrimaltsl.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiopràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeopàgia, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 - 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla, 30 Tel. 649 031 287 - 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgaymorla.com www.gabrielgaymorla.com

FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany, 40 Vilafranca. Tel. 610057779 jofoba@terra.es

CAN BATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina, 29 Tel. 606 270 305 Porreres

VENDES

Venc consola mintendo DS per 95. Zona de Santanyi. No hi ha problema per enviar. Tel. 628 621 818

Cuina

Albergínies al forn

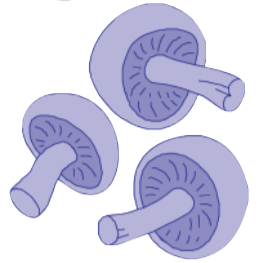
Recepta del "Motel de l'Empordà" de Figueres.

Ingredients:

Albergínies, tomàquets madurs, anxoves, farina de galeta, marduix, sucre, sal, pebre negre, oli i aigua.

Preparació:

Es posen a dessalar unes quantes anxoves. Es tallen les albergínies pel llarg, en dos i s'hi fan uns talls en forma de malla; després, s'ensucren lleugerament. Es tallen el tomàquet a rotllanes i es posen sobre les albergínies. Sobre el tomàquet, les anxoves, un pessic de marduix picat, sal, pebre negre, un pols de farina de galeta i oli. Es posen les albergínies en una plata amb mig dit d'aigua i s'ensucren a 180°C., fins que siguin cuites.

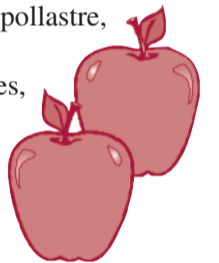

Pollastre amb llagosta Costa Brava

4 persones. 1 hora i 10 minuts

Ingredients:

1 pollastre de 1 1/2 quilos, 2 llagostes de 750 g. cada una, 3 dl. d'oli d'oliva, 50 g. de llard, 1 ceba grossa, 3 tomates, 2 grams d'all, 50 g de farina, un manat de farigola, julivert i orenga, 1 fulla de llorer, una mica de porro, 1 copa d'aiguardent sec, 1/4 L de vi ranci sec, una mica de brou de pollastre, sal, pebre, canyella en pols. Picada: 50 g. d'ametlles i avellanes torrades, 40 g de xocolata picada, sal, safrà, pebre. Guarnició: 8 llesques de pa anglès

Preparació:

Talleu el pollastre a trossos regulars. Salpebreu i empolvoreu amb la canyella en pols. Poseu una cassola de terrissa al foc amb el llard i una mica d'oli. Poseu la tapa a la cassola i deixeu coure el pollastre a foc viu.

Quan comenci a daurar-se, afegiu-hi la ceba tallada a la ploma. Quan agafi color, afegiu-hi les tomates pelades i trossegades; deixeu-ho sofregir fins que evaporin una mica.

Poseu-hi el vi ranci i l'aiguardent i deixeu-ho reduir. Ensalgheu amb farina per sobre i regueu-ho amb el brou o aigua, fins a cobrir el pollastre escassament; afegiu-hi el manat compost d'herbes aromàtiques. Deixeu-ho coure tapat i lent.

Traieu les potes de les llagostes i reserveu.

Talleu les llagostes en sis trossos, del cap a la cua, partiu per la meitat longitudinalment i prescindiu de la bossa de l'estómac i guardeu el fetge. Reserveu també la sang o suc en un ansat.

Salpebreu els trossos i fregiulos a foc viu.

Incorporeu-los a la cassola amb el pollastre.

En el morter, prepareu la picada amb les ametlles i avellanes, l'all i julivert, el fetge de la llagosta i la xocolata ratllada; treballau-ho bé amb la mà de morter, fins a formar una pasta fina; barregeu-ho amb el suc de la llagosta i una mica de salsa de la cassola.

Aboqueu a la cassola la picada i deixeu-ho coure fins que estigui al punt;

procureu que no hi hagi excés de salsa.

Comproveu el punt de sal i corregiu si és necessari.

Presenteu-ho en cassola de terrissa, passeu la salsa pel colador xinès, tot colant-la a sobre dels trossos de pollastre i llagosta.

Guarniu el plat amb les potes de llagosta i les llesques de pa tallades en punta i torrades.

COLÒNIA DE SANT JORDI

Fa 5 Anys que na Sílvia Obrador i sa filla Daniela regenten el forn La Torreta al carrer dels Estanys, 19 de sa Colònia. Els seus avantpassats obriren aquest establiment l'any 1924. Tel. 971 658 779

En Karim Elbakar és mestre d'obres. Construccions i reparacions. També es mestre de paret seca. A la foto amb un col·lega. Tel. 638 429 818

Fa 8 anys que la família Janer regenta la botiga d'electrodomèstics Colònia de Sant Jordi al carrer dels Estants, 43. Tel. 971 655 029

(ve de la portada)

renda per càpita són les que tenen dèficit fiscal, i les que tenen menor renda per càpita aporten menys a les arques estatals". "És el que caldria esperar d'un sistema fiscal progressiu i d'una correcta redistribució de la renda a través de la despesa pública"

El que caldria esperar és un sistema que permet treure el 14% del PIB a un territori i donar el 18% a un altre??

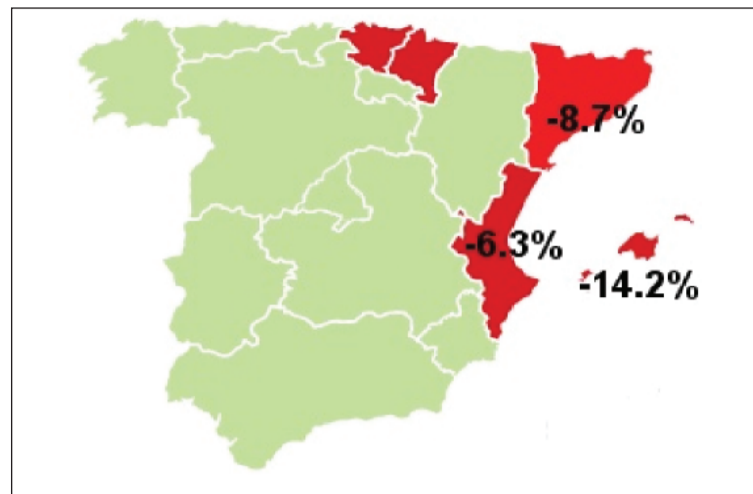
"El Sector Públic Estatal contribueix 'decisivament' a una distribució de la renda personal i territorial més equitativa"

"Equitativa" no és l'adjectiu que em ve al cap quan penso en la distribució que fa l'Estat espanyol dels diners que majoritàriament aporten els PPEE.

Ho he dit al principi, 150 anys després d'aquell mapa del 1854 i tot continua igual. Cito directament el que diu el mapa, traduïnt el text del castellà.

1- "L'Espanya uniforme o purament constitucional, que comprèn les trenta-quatre províncies de les corones de Castella i Aragó, iguals en tots els aspectes econòmics, judicials, militars i civils".

2- "L'Espanya foral, composta d'aquestes quatre províncies amb els furs que conserven". Aquí hi ha naturalment Guipús-

coa, Àlaba, Biscaia i Navarra (part d'Euskal Herria)

3- "L'Espanya incorporada o assimilada. Comprèn les onze províncies de la Corona d'Aragó encara diferents en la manera de contribuir i en alguns punts del dret privat". Ací hi ha els territoris del País Valencià, Illes Balears i Principat, excepte la Franja, i també l'Aragó.

"Encara", la negreta és meva. Ho dèiem fa setmanes aprofitant el tema d'Air Berlin. Qui vulgui que això canviï, que es posicioni clarament per a un Estat propi, que garanteixi que aquest espoli s'acabarà. I qui no ho vulgui, que assumeixi que aquest "encara" hi serà pels segles dels segles. Que assumeixi que seguirà disposant (si viu aquí) de pitjors serveis, pitjors condicions fiscals, pitjor atenció mèdica, pitjor assistència social, pitjor educació... Perquè aquest sistema de robari legal i jurídic no acabarà, ho ha deixat clar l' "Espanya constitucional", ho va dir Zapatero, quan recordava des d'Extremadura (ordinadors!) que les comunitats que més "solidaritat" reben continuaran essent capdavanteres en inversions estatals, i el ministre Solbes confirmava que el resultat de les balances no faria canviar aquest finançament. I els espanyols constitucionalistes que viuen entre nosaltres, els han aplaudit.

Encara, dues pedres.

Comentaris:

Interessant

És un problema psicològic, (t'ho diu un psicòleg) hi ha un concepte anomenat "sistema de creences", a molta gent aquesta informació els provoca una disonància cognitiva, és una mena de malestar intern, seria llarg d'explicar és el motiu pel qual molts catalans anaven amb la "roja" sota arguments patètics, com hi juguen catalans, juguen bé, em són més propers, la bruneta ha anat contra Luis Aragonès i

això els fot. De fet anar-hi en contra (tot i que no la senten com a seva) els provoca un malestar intern i necessiten un punt de referència emocional, pensa que els castellans anaven amb Espanya i punto, no necessiten explicacions afegides, només ho fa qui té mancances emocionals (a nivell nacional clar) busca excuses patètiques. Desactivar aquesta mentalitat és un procés llarg, no es fa en una demostració de balances fiscals i en una cacicada a Fresno, perquè el sistema assimilador hispanocèntric està estructurat des de la infantesa. La gent que és molt catòlica, quan els arriba una notícia d'abusos sexuals de capellans o corrupció de la església, o actes criminals que va cometre la inquisició, i més coses, sempre cerquen excuses, i aquestes notícies els provoca un malestar molt important. Ui, és que ara seria molt llarg d'explicar.

Amb la frase de "la publicació de les finances no canviarà el sistema de finançament", jo realment ho he entès com si el mes gran del cole et digués: *T'he robat el berenar, et robo el berenar i seguiré roban-te el berenar.*

prou, prou, prou

Ens acaben de declarar la guerra!!!! clarament

que les Balears tinguem el 14,2 % de dèficit fiscal no té nom...

Es pot saber de què ens serveix el turisme si a sobre que la major part dels diners que obtenim van cap a empreses de la Península i dels impostos que recaptem ens treuen el 14,2 %...

Quin benefici obtenim del turisme si els diners són pels altres i a nosaltres només ens queden els treballs temporals de merda, la destrucció del nostre territori i l'aniquilació de la nostra cultura?

Quan despertarem d'aquest malson...?

<http://www.racocatala.cat/noticia/paisos-espoliats-capital-palma>

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al Carrer Bellavista, 44 07240 Sant Joan (Mallorca)